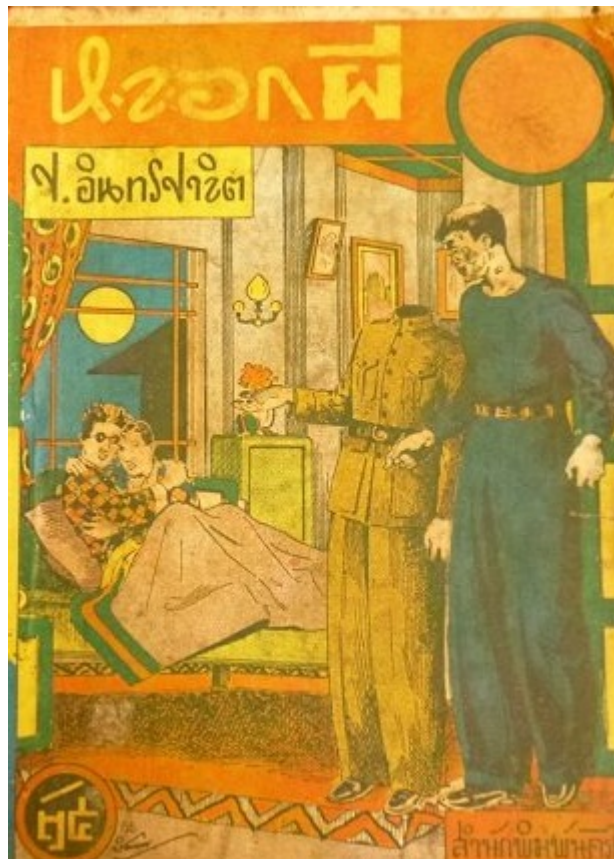

พล นิกร กิมหงวน

พลอกผี

ป. อินทรปาลิต

ขอบคุณเจ้าของหนังสือเล่มนี้, อจ Rompo Udol และ คุณ Somsak Tay ผู้พิมพ์เป็นไฟล์เอกสารครับ

ก่อนเที่ยงวัน

ที่ห้าง “สี่สหายพานิชย์” อาคารราชดำเนิน บันดาพวกเจ้าของห้าง ตลอดจนกระทั่งเสมียนพนักงานต่างนั่งห้อยไปตาม ๆ กัน ไม่ใคร่จะมีใครเข้ามาซื้อสินค้า เนื่องจากอยู่ในระหว่างปลายเดือน พวกเราโดยมากมักจะไม่นิยมซื้อของตอนปลายเดือน การค้าจะจำหน่ายขายคล่องก็ตอนวันที่ ๑ ถึง ๑๑ เท่านั้น

นายอุ๊ด ปัจจุบันกพินาสกับนวละออ นั่งสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ทางใต้รับเงินสด นั่งทากับประไพ กำลังจัดสิ่งของในตู้โชว์ ส่วน พล นิกร กิมหงวน นั่งเขมขริมไม่ได้พูดอะไรกันเลย

เสียงนาฬิกาตีกังวานหนึ่งครั้ง บอกเวลา ๑๑.๓๐ น. อาเสี่ยผลุดลุกขึ้นยืน เข้มริมปากเล็กน้อย ยกมือไขว้หลังเดินวนเวียนไปมา ความร้อนแรงของอากาศทำให้ใครต่อใครหงุดหงิด ชักเบือนหน้าในกิจการงาน

กิมหงวนมองออกไปนอกห้างบ่อย ๆ อาเสี่ยหายากสูบบุหรี่ใจจะขาด ให้เจ้าแห้วไปหาซื้อตั้งแต่ ๑๐.๐๐ น. กะทั้งปานนี้เจ้าแห้วยังไม่กลับมา

เสี่ยหงวนร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮ้อ-โว้ย หยากสูบบุหรี่จังแฮะ” พุดพลางเดินเข้ามาหานายอู๊ด ยกมือเกาะขอบโต๊ะแล้วกล่าวถามท่าน “คุณอามีบุหรี่ไหมครับ ขอผมตัวซีครับ”

นายอู๊ดสั่นศีรษะ ทำหน้าเบ้

“มีเมื่อไหร่แล้ว มีติดกระเป๋าอยู่สองสามมวน แต่ก็สูบหมดแล้ว”

“ว่า –เฮะ ความจริงบุหรี่ไม่น่าจะขาดคราวเลย เจ้าพวกพ่อค้าหน้าเลือดถือโอกาสวันเอาไว้นขายขึ้นราคา เก็บซ่อนเสียหมด พับผ้า-เฮ้อ ให้อดข้าวเสียยังดีกว่าอดบุหรี่เป็นไหน ๆ”

นายอู๊ดยิ้มเล็กน้อย

“แกจะบ่นหาตะหวัตะบวยอะไรวะ อ้ายหงวน มันก็ต้องอดเหมือนกันนั่นแหละ”

เสี่ยหงวนสั่นศีรษะ แล้วถอนหายใจยาว

“ไม่ไหว จะเล่นไทยประคองรื้อก็ออกจะรุ่มร่ามมาก”

นายอู๊ดหัวเราะ

“อะไรของแกวะ ไทยประคอง?”

“อ้าว – ก็บุหรี่ไปจากหรือไปตองแห่งนะซีครับ”

นายบ๊จนี่กๆ หัวเราะก๊าก

“แน่เหลือเกิน อ้ายหลานชาย อีกหน่อยเราก็คงต้องเล่นไปจาก”

“นั่นนะซีครับ ผมคิดว่าเมื่อมันซื้อได้ด้วยความยากลำบาก พวกเราควรจะเลิกสูบบุหรี่ และสูบผืนแทนดีกว่า”

“ฮะ!” นายอู๊ดอุทาน “มันก็แข็งแรงไปนะซีโว้ย”

กิมหงวนอมยิ้ม เดินกลับมาหาเพื่อนทั้งสอง ชูดตัวนั่งบนโซฟาส่วนตัวเดียวกับนิกร แล้วยกมือตบปากะดิ่งทองเบา ๆ

“กันคิดว่าแคงมีน้ำ นิกร”

“มีอะไรวะ” นิกรถามยิ้ม ๆ

“บุหรือนะซี”

นายการุณวงศ์สั่นศีรษะ

“บ้าไปได้ จะมาโกหกพกลมเอาอะไรกัน บอกว่าไม่มี ๆ ก็ขอให้เชื่อเถอะน่า”

อาเสี่ยถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง มองดูนิกรคล้ายกับจะคันความจิตใจจากใบหน้าอ้ายเสี่ยมือกาบ แล้วเขกราบลงบนตักนิกร

“ไหว้ละวะ ทำทานให้กันสักตัวเถอะน่า พ่อมหาจำเริญ”

กะดิ่งทองออกรู้สึกสงสาร

“หยากจนทนไม่ไหวเชียวอะ”

“ฮือ” กิมหงวนพุดเสียงอ่อย “ตั้งแต่เช้าแล้วไม่ได้สูบสักมวน โช้-กัมมเวรแท้ ๆ มีเงินตั้งหลายล้านหาบุหรืสูบสักซองไม่ได้”

นิกรหัวเราะลั่น ผลุดลุกขึ้นยืน ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง หบิยห่อกระดาษสีขาวห่อหนึ่งออกมา กิมหงวนลื้มตาโพล่ง หันมายิ้มกับพล

“เฮะ-อ้ายกรมีบุหรืเฮะ” เขาร้องขึ้นด้วยความดีใจ

พลว่า “คนหย่างอ้ายกรนะ มันมักจะมีในสิ่งที่เราไม่มีเสมอ”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แก่ห่อกระดาออก ภายในนั้นมีก้นบุหรืไฟป้อกสันจุนจุกอยู่สามมวน กะดิงทอง แจกจ่ายให้เพื่อนคนละมวน แล้วจุกไม้ขีดสูบบุหรืกันหย่างอเร็จอร่อย

“อ้อ – ชื่นใจจังโว้ย” กิมหงวนตะโกนลั่นห้ำ “แกนี่รอบคอบดีมาก เอามาจากไหนวะ”

อ้ายเสือมือกาหัวเราะ

“เก็บเอามาจากที่เขี่ยบุหรืที่บ้านนะซี”

นายอู๊ดได้กลิ่นควันบุหรืก็เงยหน้าขึ้น แล้วรีบพรวดพราดเดินเข้ามาหา พล นิกร กิมหงวน

“เฮ้ย – ขอตัวซีโว้ย แล้วกัน อ้ายพวกแกนี่ใจคามาก มีบุหรืจุกบิบไม่ยักแบ่งปันให้บ้าง”

นิกรส่งก้นบุหรืให้พ่อตาของเขา

“เฮ้อ – ตามมีตามเกิดครับ เรามีอยู่เท่านั้นเอง”

นายอู๊ดรีบบรับก้นบุหรืมาสูด แล้วกล่าวปลงอนิจ

“น่าอนาถนิ นี่แหละเขาว่าเสตสดียังรู้จักขาดไฟ อ้อ – เจ้าแห้วมาแล้ว เฮ้! ได้บุหรืไหวโว้ย”

เจ้าแห้วในเครื่องแต่งกายแบบสากลถูกต้องตามวัชรณะธัม เดินยิ้มแป้นเข้ามาในห้าง ถอดหมวก ออก ยกมือเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก กิมหงวนรีบกถามทันที

“ไจ – ได้มาก็ของโว้ย”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“ได้อู๊ดมาของหนึ่งครับ”

“ฮ้า?” สามเกลอกับนายอู๊ดร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

แห้วล้วงกระเป๋าสีเสื้อ หยิบบุหรืตราออกมาส่องให้กิมหงวน ทันใดนั้นอเล็กก็รีบจิกของควักบุหรื แจกให้เพื่อนและนายอู๊ด ต่างจุกสูบบุหรืกันหย่างสบายใจ ใบหน้าชุ่มชื้นไปตามกัน

พลกล่าวกับคนใช้ของเขา

“แกไปตั้งนาน ได้บุหรืมาของเดียวเท่านั้นละหรือ?”

เจ้าแห้วทำท่าเหนื่อยอ่อน

“โธ – รับประทานไม่มีจิง ๆ ครับ ที่ไหน ๆ ก็ไม่มี รับประทานผมต้องซื้อบุหรืเถื่อน ได้ความรู้จาก คนขายสามล้อคนหนึ่ง เขา – ง่า – รับประทานบอกผมว่า ร้านขายกาแฟ, ขายกับข้าวและอาหารรับประทาน ที่มีการเล่นไฟฟ่องจิง รับประทานเจ้าของร้านที่กล่าวนี้ รับประทานมีบุหรืกักไว้มาก สำหรับรับประทาน ขายให้เขาไฟ เพราะถ้ารับประทานไม่มีบุหรืสูบ รับประทานก็ไม่มีใครเล่นไฟ ผม – รับประทานซื้อออกมาได้ หนึ่งซอง ที่ร้านเล่นไฟบางลำพู รับประทานต้องอ้อนวอนมันแทบแย่ รับประทานมันไม่ใคร่กล้าขายหรอก ครับ เกรงว่าผมเป็นตำรวจ ต้องสอบสวนกับมัน”

กิมหงวนถามขึ้น

“ทำไมแกไม่ซื้อมามาก ๆ”

“รับประทานมันขายให้ของเดียวเท่านั้นครับ”

“วะ – มันเอาเท่าไรละ”

“รับประทาน หนึ่งบาทครับ”

นายอุ๊ตบอกล่าว ทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“โอ๊ย – ข้าเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งเคยเห็น บุษรี ๒๐ มวนหนึ่งบาท เห็นจะต้องเลิกสูบบุหรี่แน่ ๆ”

กิมหงวนพะยักหน้ากับเจ้าเหว

“หย่าเล่นอัลเย็นไว๊ ทอนมาให้ข้าเก้าบาทเร็ว”

เจ้าเหวยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทาน เป็นค่าเหนื่อยของผมก็แล้วกันครับ”

“ฮะ – ค่าเหนื่อยอะไรกันวะตั้งเก้าบาท”

เจ้าเหวยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“รับประทาน นึกว่าทำทานสัตว์ผู้ยากเอะนะครับ” แล้วคนใช้จอมแก่นก็เดินจูงกันไปขึ้นบน

อาเลียบ่นพึมพำ

“อ้ายเหวเป็นอย่างเงี๊ยมอ ใช้ไปไหนเงินเหลือไม่เคยทอน”

พลหัวเราะ

“เป็นอะไรไปวะ เสรตืออย่างแกเงินสิบบาทยี่สิบบาท จ้างขนหน้าแข้งแกก็ไม่ร่วง”

“จึงซีพ่อคุณ ฉันไม่ได้เอาเงินผูกไว้กับขนหน้าแข้งนี่ยะ”

ทันใดนั้น ก็มีเสียงดังดังโครมครามดังขึ้น ทุกคนเงยหน้ามองไปที่บันได ด็อกเตอร์ดิเรกวิ่งลงมาอย่างรีบร้อน

“เฮ้ – ขอยาตัวไว๊”

กิมหงวนสะดุ้ง แล้วหัวเราะ

“ถ้าจะอ้ายเหวบอกแกละซี”

ดิเรกสั่นศีรษะ

“เปล่า – กันได้กลิ่นควันบุหรี โอ – ขอบใจมาก ๆ ไหน – ขอต่ทิวะ พล”

นายพัชรภรณ์ส่งกันบุหรีให้หนุ่มห้วนอก ดิเรกได้สูบบุหรีก็เหมือนกับปลาได้น้ำ เขาเดินไปมารอบ ๆ ห้อง แล้วหยุดชะงัก แหงนหน้ามองดูเพดานขมูมือทั้งสองข้างขึ้น แหกปากร้องเอ็ดตะโล

“สำเร็จ! สำเร็จ! สำเร็จแน่ ๆ”

นายอุ๊ตกล่าวถามเบา ๆ

“สำเร็จอะไรวะ ดิเรก”

นายแพทย์ยิ้มอย่างสง่าผ่าเผย

“ผมกำลังคิดวิธีใช้น้ำมันหมูแทนน้ำมันเป็นชินครับ หมูเมืองเรามีมากมายก่ายกอง พอที่จะเอาน้ำมันมาได้สำหรับเครื่องยนต์ได้”

สามเกลอหัวเราะลั่น

“แกคิดสำเร็จแล้วยังนั่งรอะ?”

ด็อกเตอร์พะยักหน้า

“ถูกแล้ว สำเร็จจริง ๆ เชนนี้เลิกงานกลับไปบ้านแล้ว กันจะทดลองให้แกดู”

นิกรลืมหูลง

“บา – ก้อดินะซี เราจะได้เที่ยวรถยนต์กันให้เต็มที่ อีกไม่กี่วันก็ต้องนั่งสามล้อมาทำงานแล้ว น้ำมูกน้ำมันหาซื้อไม่ได้เลย”

นายปัจจนึกฯ พุดสอดขึ้น

“น้ำมูกนะพอหาได้ แต่น้ำมันนะซี ที่ไหน ๆ มันก็ไม่มี”

กิมหงวนค้อนขวับ หันมาพุดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“เฮะ – ตลกเฮะ – ตลกตราอะไรวะ กร?”

กะดิ่งทองชักคว่ำแผล็บ

“ตราลูกมะอี๋กไว๊”

นายอู๊ดทำปากจู๋

“ทะเลิ่งนะ – ทะเลิ่งนะ”

นันทาวงกะปุกครีม ยกมือเท้าสะเอวมองหน้าน้องชายจอมทะเล้นของหล่อน

“นี่ พ่อกร ให้มันรู้จักเด็กผู้ใหญ่ บ้างเถอะจ๊ะ”

นิกรเอียงค้อมยิ้ม

“ครับผม”

นันทาค้อนขวับ

“หมื่นอะไรก็ไม่วู้ คนหย่างเกนี้เห็นจะทะเลิ่งตลอดชาติ”

อ้ายเสือมือการหัวเราะชอบใจ ทันใดนั้นเสียงกริ่งโทรศัพท์ได้ดังขึ้น นายอู๊ดรีบเดินไปที่เครื่องโทรศัพท์ ยกหูฟังขึ้นพุด

“ฮาโล่ - ฮาโล่”

กิมหงวนสอดขึ้น

“ภาษาไทยมีไม่วู้ด เอาภาษาอะไรมาพุดก็ไม่วู้ ฮาโล่ - ฮาโล่”

“อ้ายบ้า”

อ้ายเสือก้มศีรษะเล็กน้อย

“ครับ - ขอบคุณ”

นายอู๊ดกะแอมเบา ๆ พุดโทรศัพท์ต่อไป

“สวัสดีครับ นี่ห้างสี่สหายพานิชย์”

อ้ายเสือสอดขึ้นอีก “เออ - อย่างงี๋ชีน่า เราคนไทยก็ต้องพุดภาษาไทย”

นายอู๊ดเอ็ดตะโลลั่น

“อ้ายบ้า”

กิมหงวนสะดุ้งโหยง

“ครับ - ครับ - ครับ เชนพุดต่อไปเถอะครับ”

นายอู๊ดนั่งฟังสายโทรศัพท์ ซึ่งผู้พุดสายอีกฝ่ายหนึ่งพุดเร็วปรือ

“นี่บ้าน ‘พัชรภรณ์’ เจ้าคุณพูดใช่ไหมคะ”

“ครับ – ผมเอง คุณวาทรี?”

“ค่ะ – ดิฉัน เร็วค่ะ – เกิดเรื่องใหญ่แล้ว บอกให้พวกเราทุกคนรีบกลับบ้านเดี๋ยวนี้”

นายอู๊ดทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“เรื่องอะไรครับ โปรดบอกผมเร็ว”

“เจ้ามันคะ – เจ้ามันสติวิปลาสไปแล้ว กำลังอาละวาดใหญ่เชียวค่ะ ถัดมิดโกนและปิ่นพอกเทียวไล่ค่า
คน เร็วค่ะ – มาเดี๋ยวนี้ ที่บ้านไม่มีใคร”

นายอู๊ดกลืนน้ำลายเอือก

“บอกให้ใครไปตามตำรวจซีครับ”

“ดิฉันโทรศัพท์ไปแจ้งแล้วค่ะ”

“ครับ – ครับ ผมจะไปเดี๋ยวนี้ เลิกกันนะครับ”

นายอู๊ดวางหูโทรศัพท์ไว้ตามเดิม แล้วกล่าวกับทุก ๆ คน

“กลับบ้านไว้พวกเรา คุณหญิงโทรศัพท์บอกมาว่า อ้ายมันเป็นบ้าไปแล้ว กำลังคลั่งเทียวไล่ค่าคน”

คณะพัคสามเกลอตกตะลึงไปตาม ๆ กัน ทุกคนเป็นห่วงถึงพ่อหนุ่มน้อยทั้งสามคือ พ่อพนัส พอนบ
และพ่อนิก ซึ่งอาจจะเป็นอันตรายด้วยน้ำมือเจ้ามันได้ พล, นิกร, กิมหงวน ต่างรีบวิ่งไปหยิบเสื้อชั้นนอก
และหมวกสวม นายอู๊ดวิ่งโครมครามขึ้นบันไดไปชั้นบน เพื่อบอกดิเรก อารามรีบร้อนก็สะดุดคั่นบันได
เสียหลักหกล้มป๊าบ แต่แล้วท่านก็ลุกขึ้นหย่างรวดเร็ว วิ่งขึ้นไปข้างบน

แม่งามทั้งสามใจเต้นทิกทัก หยากไปบ้านก็หยากไป แต่กลัวก็กลัว ต่างเข้ามารวมกลุ่มแล้วปรึกษากัน

“ง่า – ดิฉันเป็นห่วงลูกของเราจังค่ะ” นันทาพูดเสียงสั่น

นวลละออพะยักหน้า

“ค่ะ – ดิฉันก็เหมือนกัน คนบ้านะ มันไม่มีความรู้สึกผิดชอบอะไรหรอก มันอาจจะฟันลูกเราขาด
สองท่อนก็ได้”

“อู๊ยตาย!” ประไพอุทาน “อย่าพูดอย่างงี้ค่ะ ใจมันไม่ดี”

พลหันมาถามแม่งามทั้งสาม

“ว่าไงครับ จะไปหรือไม่ไป ถ้าไปก็สวมหมวกเข้า”

นวลละออสั่นสิริสะ

“ไม่ – ไม่ไปล่ะค่ะ ดีไม่ดีเดี๋ยวมันล่าดิฉันตาย”

ไม่มีเวลาที่พลจะพูดอะไรอีก นายอู๊ดนำดิเรกกับเจ้าแห้ววิ่งลงบันไดมาหย่างกะหืดกะหอบ ติดตาม
พล, นิกร, กิมหงวน ออกไปจากห้าง

ต่อจากนั้น สะตูดึงกิ่งน้ำสี้สหายกับนายอู๊ดและเจ้าแห้ว แล่นไปทางสะพานผ่านฟ้าฯหย่างรวดเร็ว
ราวกับลมพัด

บ้านพัชรภรณ์

ขณะนี้ ความโกลาหลหม่นม่นกำลังเกิดขึ้นทั่วบ้าน คนใช้ชายหญิงต่างวิ่งวุ่นหลบหลีกอันตรายซึ่งจะเกิดขึ้นจากนายมัน คนทำสวนที่มีสติวิปลาสไปเมื่อสักครู่นี้เอง ดำหนดในเครื่องหกคน ยืนเรียงรายอยู่ตอนหน้าตึก นายประสิทธิ์กับนางวาดประมุขของบ้าน “พัชรารณ” ยืนตัวสั่นงันงกอยู่หน้าเรือนต้นไม้

นายมันเป็นชายฉกรรจ์อายุ ๒๕ ปี รูปร่างลำสันแข็งแรง ความจึงเขาไม่น่าจะเป็นบ้าเลย เจ้าหมอนี่อุตริหักศอกกันชากับเจ้าแก้ว จนกระทั่งคิดงอมแงม แต่มาในระหว่างสี่ห้าวันมานี้ หาซื้อกันชาเถื่อนไม่ได้ กาโรคกันชาและอนุหภูมิของอากาศที่ร้อนจัด ทำให้เจ้ามันมีสติวิปลาสไป

เขาบ่นพึมพำยันดึกาวงมาตั้งแต่เช้าแล้ว พอ ๑๑ น.อาการก็หนักขึ้น ถึงกับตะโกนด่านายประสิทธิ์แล้วฉวยดาบไล่ฟันคนในบ้าน นายประสิทธิ์กับภรรยาของท่านเกือบถูกคำตาย ประภาเมียบหมอดิเรก ลังพีเลี้ยงพ่อหนูทั้งสามให้อุ้มพ่อพนัส, พ่อณพ, พ่อสมนึกออกไปนอกถนนใหญ่ เจ้ามันแลเห็นเข้าไล่ฟัน แต่พวกคนใช้ช่วยกันหลอกล่อไว้ เจ้ามันวิ่งขึ้นไปบนดึกสี่สหาย เข้าไปในห้องพลวดยปืนพกได้หมอนวิ่งลงมา ยังปืนขึ้นฟ้าสองสามนัด แล้วก็ขึ้นไปอยู่บนคาค่าฟ้าของตัวตึก

ตำหรวดเจ้าของห้องที่ได้รับโทรศัพท์จากนางวาด ก็รีบระดมกำลังมาช่วยป้องกันชีวิตคนในบ้าน “พัชรารณ” และพยายามที่จะจับกุมเจ้ามัน แต่ก็ยังไม่มีช่องทาง นอกจากล่อไว้ก่อน

สะตูดึงง่านาคะสามเกลอแล่นเข้ามาในบ้านอย่างรวดเร็ว นายประสิทธิ์กับนางวาดแลเห็นเข้าก็ใจขึ้นขึ้น รถหยุดหน้าเรือนต้นไม้พอดี ทุก ๆ คนรีบลงจากรถกรูกันเข้าไปหาประมุขของบ้าน “พัชรารณ” แล้วไต่ถามเรื่องราว ซึ่งนายประสิทธิ์ได้เล่าให้ฟังโดยละเอียด

ทุกคนมองไปบนคาค่าฟ้าสี่สหาย เจ้ามันกำลังเดินวนเวียนไปมา ทำทางคร้าย ใบหน้าเหี้ยมเกรียม พลปรารพขึ้นเบา ๆ

“เอ – ทำยังไงถึงจะจับมันได้ล่ะ”

กิมหวนวนว่า “ให้คุนอาร์อู๊ดขึ้นไปจับมันก็แล้วกัน”

นายอู๊ดทำคายน

“อ๊ะ! ไม่ได้ไว้ย ดิไม่คิประเดี้ยวข้ามองเพ่ง”

กิมหวนวนขมวดคิ้ว่น

“น่า – ดายเป็นตายซีครับ”

นายอู๊ดค้อนควับ

“แกขึ้นไปเองซี”

เลี่ยหวนวนหลับตาปี

“แสนบาทก็ไม่รับประทานครับ” พุดจบกก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแก้ว แต่พอขยับจะพุดเจ้าแก้วก็จึงพุดเสียก่อน

“โอ๊ย – เด็ดขาดครับ รับประทานถ้าผมขึ้นไปบนคาค่าฟ้า ให้ผมเป็นลูกหมาห้ำร่อยชาติซีเอ้า”

นางวาดร้องขึ้นดัง ๆ

“ว้าย! ดาเถนหัวล้านช่วย! มันจ้องปืนมาทางเราแล้ว”

ทุก ๆ คนโกยอ้าวเข้าไปในเรือนต้นไม้ พวกโปลิสวิ่งวนหาที่กำบัง เจ้ามันยิงส่งเดชลงมาสองนัด เสียงปืนดังกึกก้อง”

“ปัง! ปัง!”

คราวนี้มันสแดงกิริยาโกรธแค้น ดึงแหนบกะสุนออกมาดู แล้วขว้างปืนคอตกลงมาข้างล่าง พวกตำหรวดเห็นเช่นนั้นก็เกิดความกลัวขึ้นทันที ต่างพากันวิ่งขึ้นไปบนตึกสี่สหาย

สักครู่หนึ่ง เจ้ามั่นก็ถือดาบไต่ลงมาตามสายล่อฟ้า ปากก็ร้องตะโกนลั่น

“กูต้องค่า! ค่าให้หมดบ้าน ไชโย! สกุกจิงไว๊ แดจะร้อนยังงิ ขอให้ประเทศไทยเจริญก็แล้วกัน วูปี! อริกาได้ ฮะ-ฮะ ตัวกูคือจอมกัศตริย์ขัฒยราชผิพระนามว่าพระสังข์ทอง”

แล้วอ้ายมั่นก็พาตัวเองลงมาถึงพื้นดินโดยสวัสดิภาพ พวกตำหรวดกับคนใช้ของบ้านพัชรภรณ์ช่วยกันตีวงล้อม และพยายามจะจับเป็น เจ้ามั่นคงดาบอย่างคล่องแคล่ว กระพริบสามเกลอแอบมองดูตามช่องลูกกรง

เจ้ามั่นหกละเมนตีสั่งกา ตีอกชกหัวตัวเองแล้ววิ่งวนไปมารอบ ๆ สักครู่ก็หยุดยืนเหนื่อยหอบอยู่ข้างคูหน้าบ้าน

เหตุการณ์อันตื้นตื้นหวาดเสียวน่าสยดสยองได้เกิดขึ้นท่ามกลางสายตาคนในบ้าน “พัชรภรณ์” และตำหรวดซึ่งทำให้ทุกคนตกตะลึงสิ้นสติ!

เจ้ามั่นยกดาบอันคมกริบ จ่อคอหอยของตนเองแล้วหัวเราะก๊าก

“สาธุสิสย์ทั้งหลายไว๊ ข้าจะขอลาธุเจ้าไปป่าหิมพานต์นะบัดนี้ เอ้า – ฟินพาพย์ทำเพลงร่วหน้อยไว๊ ข้าจะเชิดลูกกะเดือกเล่นเป็นขวันตา”

นางวาดยกมือทาบอกนัยน์ตาเหลือก

“โอ๊ย – เป็นลมดิกว่า”

แล้วท่านก็ชวนเซล้มลงบนที่นั่น เจ้ามั่นแลเห็นเข้าก็ยกดาบขึ้นนางวาด

“ใครเป็นลมพอฟันให้ยับเป็นหมูบะช่อเลยไว๊”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ หรือนางวาดดอกสนขวันหายรีบลุกขึ้นตะโกนตอบ

“หายแล้วจ้า พ่อมั่น”

เจ้ามั่นหัวเราะก๊าก ยกดาบจ่อลูกกะเดือกตามเดิม แล้วก็ถือคมมีดไปมา มันเป็นภาพที่หวาดเสียวเหลือที่จะกล่าวแล้ว คอของเจ้ามั่นเป็นแผลเหวอะหวะ โลหิตสีแดงเข้มไหลพลั๊ก ๆ

“ว้าย! ว้าย!” นางวาดร้องลั่น “อ้อย – คุณพระ – โอ๊ย – เป็นลมอีกไว๊เรา” แล้วท่านก็ล้มลงบนพื้นกะเบื่องหน้าเรือนต้นไม้

เจ้ามั่นเชิดคอปรางหัวเราะพลาง บาดแผลยาวเกือบครึ่งคอ ตำหรวดคนหนึ่งยอมเข้ามาทางข้างหลังกะโดดเขี่ยคอกอเจ้ามั่นไว้ด้วยท่อนแขนซ้าย ส่วนมือขวาจับข้อมือขวาวะบิคมิด เจ้ามั่นมีกำลังบ้าเหมือนช้างตกมัน มันสแดงท่าโยโคจับโปลิสผู้นำสงสารคนนั้นหกล้ม ฟ้าดตูมลงบนพื้น แล้วหัวเราะก๊าก เจื้อดดาบขึ้นสุดแขนฟันฉับเต็มเหนี่ยว

“ชะวะ!”

คมดาบตัดคอปรางตำหรวดต้องหลุดกะเด็นจากกันตกลงข้างตัว นางวาดซึ่งกำลังโงนเงนลุกขึ้นจากเป็นลม แลเห็นภาพเช่นนี้เข้า หัวใจของท่านก็หยุดทำงาน

“โอ๊ย! เป็นลมอีกไว๊!” แล้วท่านก็หงายหลังตึง

คำหรวหมความเมตตาปรานีที่จะให้เจ้ามันอีกแล้ว นายร้อยคำหรวโทผู้ควบคุมโปลิสเหล่านี้
วิ่งเข้ามายกปืนพกขึ้นเล็งยิงเจ้ามันสามนัดซ้อน

“ปัง! ปัง! ปัง!”

กะสุนปืนตัดชั่วหัวใจทันที อีกนัดหนึ่งถูกขา อีกนัดหนึ่งทะลุตะโพก เจ้ามันยืนโง่งงเหมือนต้นไม้
อ้อต้องลม แล้วล้มลงขาดใจตาย

กิมหงวนยกมือจับแขนนายแพทย์เรกเย่า

“เฮ้ย – แกช่วยเย็บคอคำหรวคนนั้นติดกับปาทีซี เร็วเข้า จีนชักช้าประเดี๋ยวตาย”

ด็อกเตอร์ทำหน้าชอบกล

“หา? ตายแล้วละอะ อุวะ – ใจเสาะจริงแฮะ ถูกฟันคอขาดนิดเดียวเท่านั้น ไปไว๊ – พวกเรา ไป
ดูศพเจ้ามันเถอะ โธ – น่าสงสาร คนดี ๆ แท้ ๆ กลายเป็นบ้าไปได้ ไม่น่าเลย พับผ่า”

ทุกคนนอกจากนางวาด ต่างพากันเดินเข้าไปดูศพพลคำหรวต้องกับศพเจ้ามัน คนทำสวนของบ้าน
“พัชรภรณ์” ต่างพูดวิจารณ์กันต่าง ๆ นา ๆ สาวใช้บางคนใจกล้าเข้ามาดู แต่พอเห็นศพก็ลมจับ

“บ้านเรานี้มันชวยจึงแฮะ คุณประสิทธิ์”

นายประสิทธิ์ฯ พะยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะสิครับ เห็นจะต้องนิมนต์พระมาสวดมนต์เย็น ฉันทเข้า และทำพิธีปัดรังควานให้เจ้ามันกับคำ
หรวคนนั้น ดายร้ายเสียด้วย หรือที่เขาเรียกกันว่าตายโหง”

“จิงครับ” กิมหงวนสอดขึ้น “ลงตายหย่างนี้ละก็อ คือบหายเลย ร้อยทั้งร้อยครับ บา – บ้านเราคงจะ
พากันหวาดปีศาจผีตายโหงทั้งสองนี้ไปอีกนาน”

เจ้าแห้วร้องขึ้นดัง ๆ

“ปรี๊อวส์!”

ทุกคนสะดุ้งโหยง นายฮู้ดยกมืออง ๆ เขกกะบานเจ้าแห้วดังโป๊ก

“อะไรวะ หา!”

เจ้าแห้วยิ้มแหย่ง ๆ

“ประธานกลัวผีครับ ฮี! – รับประธานคูชิครับ ขนลุกชูเลย”

พลยกเท้าเหวี่ยงลูกแป่ถูกกันคนใช้จอมแก่นของเขาดังพับ

“นี่แนะ ผีอะไรหลอกกลางวัน”

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด จี๋มือไปที่สิ่วสะพลคำหรวต้อง

“ปรี๊อวส์! รับประธานคูชิครับ ยกก๊วแผ่ลับ ๆ”

ต่างใจเต้นทิกกันไปตามกัน พลคำหรวนำศพคนบ้ากับคนดีที่ต้องตายเพราะคนบ้า ไปรวมกันไว้ที่
โคนต้นมะขาม เพื่อรอรอบันทุกศพ แล้วต่อจากนั้น นายร้อยคำหรวโทหนุ่มก็เริ่มสอบสวนปากคำจากท่าน
เจ้าของบ้านตามหน้าที่ของเขา

ชาวนายม้นคนทำสวนของบ้าน “พัชรารักษ์” วิกลจริตคำตำหรวดตาย และเชือดคอตัวเองจนตายนั้น เป็นข่าวที่หนังสือพิมพ์ทุกฉบับลงพาดหัว และเสนอข่าวให้ประชาชนซาบโดยละเอียด

อีกสามวันต่อมา

ปีศาจผีตายโหงทั้งสองเริ่มแผลงฤทธิ์แล้ว ตอนเช้าวันนี้เอง คนในบ้าน “พัชรารักษ์” ได้โจทก์ขาน กันแข็งแข้งถึงเรื่องปีศาจ

แม่ครัวสบถสาบานว่า ในราว ๓ น. แกลูกขึ้นลงมาถ่ายปัสสาวะ ขณะที่กำลังเดินลงมานั้น แกลูกได้เห็น ปีศาจพลตำหรวต้องปรากฏตัวอยู่ระหว่างกอพุทธรักษา ขายนิมสบถสาบานว่า ถ้าแกลูกหมดเที่ยงแล้ว ขอให้พระแก้วพระกาลผลานชีวิตแก่ทันที ปีศาจพลตำหรวต้องไม่มีสิทธิ์ แต่แต่งกายเครื่องแบบผู้พิทักษ์ สันติราษฎร์ครบครัน รูปร่างใหญ่โตกว่าคนชั้นดาสักสองเท่า ขายนิมแลเห็นเข้าก็ร้องกรี๊ดวิ่งกลับเข้าห้อง

นางวาดหรือคนหยิงประสิทธิ์ฯ ก็แลเห็นปีศาจพลต้องเช่นเดียวกัน ท่านนอนไม่หลับ ลูกขึ้นเดิน ชมแสงจันทร์ที่หน้าต่าง และเมื่อมองลงมาข้างล่าง ท่านแลเห็นปีศาจพลต้องนั่งอยู่บนเก้าอี้สนาม ท่านรีบ กะโดดขึ้นเตียงนอน ปลุกนายประสิทธิ์เล่าให้ฟัง แล้วท่านกับนายประสิทธิ์ก็รีบคลี่ผ้าคลุมศีรษะตลอด เท้า

นิกรกับกิมหงวนยืนยันว่า เขาก็เห็น แต่ไม่มีใครเชื่อถือเลยไม่ได้เล่าให้ฟัง นอกจากนี้คนใช้ชายหยิ อีกหลายคนต่างแลเห็นปีศาจนายม้นกับพลต้อง ต่างกัมต่างวาระกัน

นายอุ้ยรับรองด้วยเกียรติยศว่า ปีศาจทั้งสองได้เข้าไปปล้ำกันในห้องนอนของท่าน

จากข่าวต่าง ๆ ที่ประมวลมานี้ ค็อกเตอร์ดิเรกเป็นเรื่องเหลวไหล ไม่ยอมเชื่อถือ เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ ที่ไม่เชื่อถือในเรื่องผีสาร แต่ก็แปลกใจเหมือนกันที่คนหลายคนได้เห็นผีในคืนเดียวกัน

โจทก์กันเรื่องปีศาจจากเจ้าจนกระทั่งค่ำ ขายนิมหนีไปจากบ้าน “พัชรารักษ์” แล้ว จดหมายถึงนาง วาดหนึ่งฉบับ เรียนให้ซาบว่า แกลูกอาจจะหยุดที่นี่ได้ต่อไป เพราะกลัวปีศาจผีตายโหง

ตอนพลบค่ำ

ภายในห้องกินข้าวของบ้าน “พัชรารักษ์” ละครพัคสามเกลอกำลังรับประทานอาหารและสนทนากัน ถึงเรื่องนี้ พลกับดิเรกพูดปริศนาหารือกันอย่างเป็นงานเป็นการ ทุก ๆ คนต่างนั่งฟังสองสหายสนทนากัน

“เป็นไปไม่ได้ พล ผีถ้ามีจริงก็ไม่ใช่สาร นักวิทยาศาสตร์ย่อมเห็นว่า เรื่องปีศาจนี้เป็นเรื่อง เหลวไหล ที่มนุษย์หลอกกันเล่นให้หว่าดกลัวไปเอง”

พลยิ้มเล็กน้อย

“แกลูกเข้าใจยังงี้ละ ในเรื่องที่คนของเราหลายคนถูกผีหลอกในคืนเดียวกัน”

ดิเรกหงนหน้ามองดูเพดาน แล้วแหกปากหัวเราะให้สมกับที่คนเป็นนักเรียนนอก

“มันเป็นเรื่องที่กันคิดมาตลอดวัน” ค็อกเตอร์ดิเรกพูดยิ้ม ๆ หยิบซ่อมจิ้มกุ้งทอดใส่ปาก “กันหยาก จะเข้าใจว่า คนใช้ของเราอาจจะอุตรปลอมเป็นปีศาจก็ได้”

กิมหงวนพูดขึ้น

“ให้ฉันตายซะดิเรก กันเห็นจริง ๆ ถ้าเป็นคนใช้แกล้งทำเป็นผีทำไมรูปร่างของมันจึงใหญ่โตกว่า คนชั้นดาสะ”

ดิเรกหัวเราะ

“ແກ້ຢຸດໂງ່ເບົາບາບຢູ່ໄປດ້ວຍ ນັກບິນຮັບເສື້ອອາກາສຢ່າງແກ່ ໄມ່ນ່າຈະກລັງຟື້ຫຼືສນຸ້ໄປກັບເຣື່ອງຟື້ເລີຍ”

ກິມຟາງວາງກະແອ້ມດັງ ໆ ແລ້ວພູດເສື່ອງໜັກ ໆ

“ນັ້ນນະຮີ ນັກວິທະຍາສາດຮັກກໍ່ໄດ້ຢັ້ນຢັ້ນແລ້ວວ່າ ມີໄມ່ມີ ! ໃນໂລກເຣານີ້ໄມ່ມີຟື້ !” ແລ້ວອາເສື້ອກໍ່ຢັ້ມແຫ້ງ ໆ ພູດເສື່ອງອ່ອຍ “ເອ – ແຕ່ມັນກໍ່ຍັງກລັງຢູ່ນັ້ນແລະໂວ້ຍ”

ຄະນະພັດສາມເຄື່ອມຢັ້ມໄປຕາມກັນ ນາງວາດພູດຢັ້ນບ້າງ

“ພ່ອດິເຣກ ອາວໂສບານໄດ້ວ່າ ອາວໂຮ່ນປີສາງຟຸດດຳຫຼວດຕ້ອງຈິງ ໆ ໄມ່ໄຮ່ຕາຟາດອັນເກີດຈາກອຸປາຫານ ໄຮ່ແຕ່ນີ້ດຸກນ້ຳປ້ອມແປ້ມໄປຮີເອ້ ອຸ້ຍ ! ພູດແລ້ວຂນລູກ ຄູ່ຮີ ໆ ເຮັດໄໝ່ລະ ຂນລູກຮູ້ໄປໝຸດທັງແຂນ ປຣີວາດ !”

ນາຍອູ້ດວ່າ “ແກ່ຢາເຮັດເປັນເຣື່ອງເລ່ວໄຮ່ ພ່ອກໍ່ຄູ່ມັນຟຸດເກື່ອນກັນ ຮີຍ ? ໄມ່ໄຮ່ຍາກເລ່າໂວ້ຍ ນ່າກລັງ”

ກິມຟາງວາງທຳຕາປຣິບ ໆ

“ແຮມ – ພຸດຕັ້ງເຮືອ ຄຸນອາວໂ”

ນາຍອູ້ດວ່າວາດແວ້ດ

“ພຸດມີເມື່ອໄຮ່ລະໂວ້ຍ”

ອາເສື້ອມຢັ້ມ

“ອ້ອ – ຈິງກັບ”

ນາຍປຣະສິທິພູດເສື່ອມຢັ້ນ

“ທະລິ່ງຕຸດສາມຮ້ອຍຫລັກສິບຫ້າວັນ”

ດິເຣກໂບກມື້ແລ້ວຈຸ້ຍປາກ

“ພູດກັນເປັນຈານເປັນການດີກວ່າຮັບ ພຸດກຳລັງສນຸ້ເຣື່ອງຟື້ຕາຍໂຮ່ທັງສອງຄົນ ທີ່ມາຟຸດເຄື່ອນພວກເຮົາເມື່ອກັນນີ້ມາກ”

ນາງວາດພະຍັກໜ້າກັບດື່ອກເຕອ໌ດິເຣກ

“ພ່ອດິເຣກເຂົ້າໄວວ່າຄົນໃຊ້ຂອງເຮົາແກ້ລັງປ່ອມແປລະເປັນຟື້ຍັງຈັນຣີ ?”

“ຮັບ – ນັ້ນເປັນຄວາມນິກົດຂອງພຸດ”

ໄປໜ້າຂອງນາງວາດເຣ່ງຂຣິມທັນທີ

“ຖ້າອ້າຍຄົນໄຮ່ເຄື່ອນຟື້ເຣນທຣ໌ປ່ອມເປັນຟື້ເປັນສາງ ອາວໂຮ່ໄດ້ລະກື້ ແມ່ຈັບມັດຕາກແຕດຕບໜ້າຫ້າວັນ ຫ້າຄົນເລີຍ ຄອຍຄູ່ຮີເອ້”

ຄະນະພັດສາມເຄື່ອນຟື້ເຮົາເຮົາຮຣິນ

ດິເຣກວ່າ “ເອເຮົາເຮົາຮັບ ຂອໃຫ້ຮູ້ຄູ່ກັນນີ້ອີກຄົນໜຶ່ງ ຖ້າຫາກວ່າຟື້ຕາຍໂຮ່ສອງຄົນນັ້ນມີອິທິຣິທິຈິງ ໆ ກໍ່ຈະມາສຳແດງຣ່າງຟຸດເຄື່ອນໄກຣຕ່ອໄກຣອີກ ແລ້ວພຸດຈະໄດ້ຈັດການຕ່ອໄປ”

ນາງວາດທຳກິຣຶຍາຂນລູກຂນຟອງ

“ປຣີວາດ ! ຢັ້ນໄມ່ຮັບປຣະທານແລ້ວ ພ່ອຄຸນ ປຣະເຣື່ອວາວໄຮ່ພາແມ່ສາວ ໆ ສິ່ງຄົນນີ້ໄປໂອນບ້ານຄຸນຟີ”
ທ່ານໝາຍຄວາມເຣື່ອນາຍວິຈິຕຣຸກຸນພ່ອຂອງນິກຣ ເຣື່ອເປັນຟີ້ຮາຍຂອງທ່ານ

กิมหงวนลืมหูลงมือ มองดูเมียรักของเขา

“นวล – นวลไปนอนบ้านคุณลุงเหอ”

แม่งามพะยักหน้า

“ค่ะ – ดิฉันไม่กล้านอนที่นี่หรอก กลัวผี อี้ – ผีตายโหงเสียด้วย ถ้าผีธัมคาก็ค่อยยังชั่วหน่อย”

อาเลี่ยหน้าจ้อย

“ว่า – เฮะ ยังงั้นเสียก็ต้องนอนคนเดียววะซี ไม่เอาว่า หยาไปเลย ประเดี้ยวผีหลอกเสียตายท่า”

นวลละออหัวเราะ

“พี่ลี้ก เป็นผู้ชายขอกสามสอก แด่กลัวผี”

เลี่ยหงวนก้มลงมองหน้าอกของเขา

“ถึงเมื่อไหร่เล่า หย่างมากก็แค่สองสอกเท่านั้น นะ – เสียไปนอนบ้านคุณลุงด้วยคนนะ”

แม่งามสั่นศีรษะ

“ไม่ได้หรือค่ะ แห้งกันไปมากคุณลุงรำคาญแน่ แล้วก็คงไม่มีที่นอนพอ”

“โธ – เรานอนรวมกันก็ได้เนี่ย เสียนอนได้เตียงก็ยังดี”

นวลละออตวาดแว้ด

“ไม่เอา ไม่ให้ไป”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ แล้วพูดเสียงอ่อย

“สุดแล้วแต่จะโปรดเถอะจ๊ะ”

นิกรกับดิเรกหัวเราะลั่น

“อูย!” กระดังทงร้องขึ้นดัง ๆ

อาเลี่ยชักหัวแพ่

“อูยเป็นอูยชีวะ”

คณะพักสามเกลอพากันหัวเราะกิมหงวน อาเลี่ยยิ้มเอียงอาย ขึ้นมือจับแก้มนวลละออแล้วเอามาดม
แม่งามหยิบมะเขือในจานผัก ขว้างหน้าอกกิมหงวนดังบูบ!

การรับประทานอาหารและการสนทนากันถึงเรื่องผีปีศาจได้ดำเนินต่อไป นันทา ประไพ ประพา
นวลละออและนางวาดเป็นสมาชิกบริษัทตาแหก ไม่เคยกล้าในเรื่องผีเลย ฉะนั้น ทั้งห้าคนจึงตกลงกันว่า
หลังจากรับประทานอาหารแล้ว ก็จะพากันไปนอนบ้านนายจิตร การุณวงศ์ ท่านผู้ใหญ่ที่มีอาวุโสกว่าเพื่อน
ในคณะพักสามเกลอ

คืนนั้นเอง

ดึกสงัด พระจันทร์ส่องแสงสลัว ๆ สุนัขพันธุ์ฝรั่งทางหลังบ้านนอนเฝ้ารับกันเป็นทอด ๆ ฟังควิเวก
วังเวงใจยิ่งนัก

ลมตกแล้ว อากาศตอน ๒ น. คลายความร้อนเปลี่ยนเป็นเย็น เวลานี้แหละเป็นเวลาทีที่ผู้คนกำลังหลับ
นอนกันสบาย แต่ขโมยและพวกผีปีศาจหาหลับนอนไม่ พวกขโมยก็พากันแยกย้ายหาโอกาสล้วงลัก

ควักทรัพย์ บ้างก็เจาะกลอนเข้าทำการเป็นงานใหญ่ ส่วนพวกผีปีศาจก็เที่ยวหลอกลอนคนเล่นแก้กั๊ก เพราะไม่มีการงานอะไรที่จะต้องทำ

ปีศาจพลตำรวจต้องปรากฏตัวขึ้นอีก !

มันอยู่ในรูปแบบผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ สิริสะไม่มี รูปร่างของมันสูงกว่ากิมหงวนเล็กน้อย แต่ใหญ่กว่า

ปีศาจร้ายค่อย ๆ แ้มประตู่ย่องออกมาจากห้องอาลัย มองซ้ายมองขวาอย่างระมัดระวัง แล้วเดินมาตามเหลี่ยมคอก หยุดยืนหน้าห้องอ้ายเสือมือขาว มันผิวปากเป็นเสียงสั้นยาวสองครั้ง ข้างในห้องผิวปากรับและสักรูประตู่ห้องนิกรก็เปิดออกทีละน้อย

ปีศาจเจ้ามันเดินออกมาพบกับปีศาจพลตำรวจ แล้วทั้งสองก็กะซิบกะซาบทักทายกัน

ความจริงผีตายโหงสองตัวนี้เป็นคนธรรมาเนื่อเอง หาใช่ผีสงนางโง่งที่ไหนไม่ ปีศาจพลตำรวจแต่งฟอร์มพลตำรวจ ที่ไม่มีสิริสะก็คือว่า เอาคอเสื้อขึ้นไปไว้บนสิริสะ จึงดูคล้าย ๆ กับผีคอขาด ส่วนปีศาจนายมันนั้น นุ่งกางเกงขาสั้นและสวมเสื้อสีดำ ที่หน้ามีหน้ากากสวม ซึ่งหน้ากากนี้เองออกจะหน้ากลัวสักหน่อย

ปีศาจต้องกะซิบเบา ๆ

“ไปหรือยังละ”

ปีศาจมันจู้ยี้ปาก

“เดี๋ยวก่อน เข้าไปหลอกพ่อตากันเสียก่อนเถอะวะ”

ต้องสั้นสิริสะ

“อย่าเลยนะ ดีไม่ดีเดี๋ยวดีผีตาย”

ปีศาจมันหัวเราะ

“ตายก็ช่างปะไร พ่อตาไม่ใช่พ่อตัวนี้หว่า”

“แล้วเราจะเข้าไปในห้องใดยังงั้นละ”

“อ้าวมีกุญแจไว้”

“เอะ – ยิงนั่นก็เอาซี ล้อเล่นพอหอมปากหอมคอ แต่ – เอ – ดีไม่ดีถูกยิงม่งเท่งนะโว้ย กร”

ปีศาจนายมันหรือนายนิกรอมยิ้ม

“ปู่ – คนที่เห็นผีนะ ไม่มีกะออกกะใจที่จะหยิบปืนมายิงหรือวะ อ้ายหงวน จี๊กร้านจะแข่งขาสั้นไปหมด”

ผีทั้งสองพากันเดินตรงมาที่ห้องนายอู๊ด บัจฉินึกพิณาส กะดิงทองลัวงกะเป่าหีบพวงกุนแจออกมาแล้วไขประตู่ห้อง เปิดบานประตู่ซ้ายออกด้วยความระมัดระวัง นิกรนำหน้าพากิมหงวนเข้าไปในห้อง

จากแสงไฟสีเขียว ๒๐ แรงเทียน จะแลเห็นสิ่งต่าง ๆ ในห้องนอนนายอู๊ดอย่างถนัดชัดเจน ท่านกำลังนอนหลับสนิทในท่า “พระสี่กรขว้างจักร” เสียงกรนราวกับรถแข่งพีระ ที่ประตู่มีไบหนาดป้องกันผี มีพระเครื่องรางแขวนอยู่หนึ่งพวง นายอู๊ดสวมเสื้อกั๊กหลวงพ่ोजาด ข้อมือทั้งสองข้างผูกด้วยสายสินธุ์ สแดงว่าท่านกลัวผีขนาดสีดำเหมือนกัน

ปีศาจทั้งสองหันมามองคูหน้ากันแล้วหัวเราะในลำคอ

“เอายังไงดีไวย” นิกรกะซิบถาม

กิมหงวนว่า “กันเอง แก่ขึ้นเฉย ๆ ก็แล้วกัน”

แล้วปีศาจพลคำหรวดต้องก็แกลังร้องครางขึ้น

“ฮือ – ฮือ ๆ ๆ ๆ”

นายอู๊ดหยุดกรน พลิกตัวมาทางหน้าเตียง เคี้ยวปากสองสามครั้ง อาเสี่ยวย่องมาที่โต๊ะเล็ก ๆ เปิดกะติกน้ำแข็งออก ล้วงมือลงไปหยิบน้ำแข็งขึ้นมาหนึ่งก้อนกำไว้แน่น สักครู่ก็ปล่อยน้ำแข็งใส่ไว้ในกะติกตามเดิม แล้วกิมหงวนก็รีบเดินมาที่นายปัจจนึกพิณาส ยกมือจับข้อเท้าท่าน

“ฮือ – ฮือ ๆ ๆ ๆ”

ท่านปัจจนึก สะดุ้งตกใจตื่น เพราะรู้สึกเย็นเฉียบที่ข้อเท้า ม่านตาท่านผยายขึ้น ทันใดนั้นท่านก็ใจหายวาบ ร้องขึ้นด้วยความตระหนกตกใจ

“ว้าย – นะโมตัสสะ ภควโต อ้อย”

ท่านอู๊ดหลับตาปี๋ ไขว่คว้าผ่านวมกลี้ออกคลุมร่าง เนื้อตัวท่านสั่นริวไปหมด ทำให้นิกรกับกิมหงวนนึกสงสาร

“เฮ้ย – พอเถอะไวย หงวน ประเดี๋ยวดีฝ่อตาย” นิกรกะซิบกะซาบ

ปีศาจพลคำหรวดต้องอมยิ้ม แกลังร้องครางขึ้นอีก

“โอ้ย – เอาคอของข้ามา --- โอ้ย ---”

นายอู๊ดรีบพุดระล่ำระลัก

“ฉัน – มะ – มะ – มะ – ไม่ได้เอามา --- ระ – หรือกจำ อ้อย – ไปที่ – หะ – ชอบ ๆ เอะ แล้วฉันจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้”

กิมหงวนแกลังชูตะคอก คัดเสียงที่พุดให้ห้าว

“เจ้าคุณ ผมหยากกินไก่ตอนกับวิสกี”

นายอู๊ดตัวสั่นเหมือนลูกนก

“คะ – คะ ได้จ๊ะ – พຽ່งนี้ – ฉะ – ฉันจะเส่นวัคตักกะแดนให้”

“ฮือ ๆ ๆ ๆ ดีมาก หย่าลิ้มนา ถ้าลิ้มจะต้องถูกหักคอ คิ่นพຽ่งนี้ตอนห้าทุ่มเอาไก่ตอนกับวิสกี ไปตั้งสังเวชราหน้าห้องคุณกิมหงวน เข้าใจไหมล่ะ สีม – แเฮ – ประเดี๋ยวหักคอตายห่าเลย”

นายอู๊ดร้องเอ็ดตะโล

“อ้อย – กลัวแล้วจำ ฉันจะให้ไก่ตอน ๓ ตัว”

นิกรพุดสอดขึ้น

“ดีมาก ๆ ไก่เน่งนะเว้ย ไม่ใช่ไก่แป้นหรือไก่ดิบ”

“จ๊ะ – จ๊ะ – จ๊ะ” นายอู๊ดรีบรับคำ แล้วท่องคาถา “นะโม ภควโต – นะโม – นะโม เพียง ๆ ๆ”

ปีศาจสองตัวยกมือปิดปากกลืนหัวเราะแทบแย้ เดินย่องออกไปจากห้องนอนนายอู๊ด นิกรปิดประตูห้องไว้ใส่กุญแจตามเดิม สองปีศาจได้รับความรื่นเริงบันเทิงใจมาก ที่ได้หลอกหลอนเขาเล่น

“เข้าไปหลอกอ้ายพลไหมล่ะ” นิกรพุดเบา ๆ

กิมหงวนสะดุ้ง

“ไม่ได้ ๆ ประเดี๋ยวมันยังหายท้อง อ้ายเวรนี้มันไม่กลัวผีหรือ กง – ไปที่เรือนสาวใช้ดีกว่าจะ
คืนนี้ต้องหลอกให้ทั่วทุกคนเลย”

นิกรอมยิ้ม

“ไปไว้อย – กันต้องจูบยายถนอมให้ได้ มันเข้าที่เหมือนกันฮิ”

ทันใดนั้น เสียงสุนัขสองสามตัวได้หอนขึ้นด้วยเสียงเย็นยะเยือก กิมหงวนสะดุ้งเล็กน้อย

“เฮ้ย ๆ ถ้าไม่ดีเสียแล้วไว้อย กร”

“หา! ทำไมละ”

นิกรหัวเราะคิก

“มีหย่างหรืออะ เป็นผีแต่ว่ากลัวผี”

อาเลี้ยมแหย่ง ๆ

“อ้อ – จริงไว้อย ผีกับเราพวกเดียวกันนิ”

“เออ – พวกเดียวกันนะซี ไปเหอะ หย่าซักชำเลย”

ครั้นแล้วปีศาจผิวดำโง่ทั้งสอง ก็พากันเดินลงบันไดไป ขณะนี้หมู่เมฆฝนได้เลื้อยลอยมาปิดบังดวง
จันทร์จนหมดสิ้น อานาเขตต์บ้าน “พัชรารณ” ซึ่งสว่างนวลด้วยแสงพระจันทร์นั้นมีดมนไปทั่ว

ปีศาจทั้งสองลงบันไดหลังคิก เดินลัดดัดสนามตรงไปที่เรือนพักพวกคนใช้ แล้วต่างก็หยุดชะงักข้าง
ตุ๊กตาหินอ่อน เพราะแลเห็นแสงไม้ขีดไฟปรากฏขึ้น

“ใครหว่า!” นิกรกะซิบกะซาบ

กิมหงวนว่า “คงเป็นพวกคนใช้ลงมาเยี่ยม แล้วจูบหรือสูบ” พูดยบอาเลี้ยมก็สะดุ้งโหยง “ว้า – อ้าย
หมาเปรตนี้มันจะหอนทำไมไว้อย อ้ายเรายังปอดลอยอยู่”

สองสหายยืนนิ่ง มองไปที่ซุ้มนมแมวซึ่งแลเห็นไม้ขีดไฟจุดขึ้นเมื่อะกันี้ แล้วต่างก็ได้ยินเสียงห้าว
ๆ ของผู้ชายคนหนึ่ง ร้องเพลงสมัยครั้งสุโขทัยเป็นราชธานี หรืออาจจะก่อนนั้นก็ได

“คนชั้นพี ครั้นเห็น ตะละเผงโง่ผาง เอ้อเอ็งเงย – เอ๊ย กรุงกัศัตริย์ แจ้รหัส แล้วชายเนตร์ ชะ –
เอเอ็งเงอ ชะ – เอเอ็งเงย – เอ๊ย – แล้ว – บันหาร ว้า – ร้องไม่ถูกไว้อย”

สองปีศาจหัวเราะหึ ๆ

“โธ่” อาเลี้ยมอุทาน “นี่กว่าใครเสียอีก อ้ายเปรตเหี้ยมันเอง”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“คงแอบสูบกันชาแน่ ๆ อ้ายเวรนี้เห็นจะต้องบอกคุณอาว์หยิงตัดเงินเดือนเสียที พยายามหากันชา
เถื่อนมาสูบเสมอ”

“ของมันชอบนี้หว่า จะยากลำบากยังงั้นก็ต้องหาซื้อจนได้ ดูแต่เราชีวะ น้ำมันเป็นชินปีบนิ่งตั้ง
๓๐ บาท เรายังกล้าซื้อมาใช้นี้หว่า ลงมีสตาลค์กะก้อ อะไร ๆ มันก็ซื้อได้ทั้งนั้นแหละ”

นิกรนั่งอิงไปสักครู่

“เอาไว้อย เล่นงานเจ้าเหี้ยเสียก่อน”

ปีศาจทั้งสองต่างเดินย่องไปหาเจ้าเหี้ย ค่อย ๆ แหกพุ่มไม้มองดู เจ้าเหี้ยนั่งขัดสมาธิอยู่บนเสื่อผืน
เล็ก ๆ มีเทียนวางอยู่หนึ่งเทียน มีดเล็ก ๆ หนึ่งเล่ม ไม้ขีดหนึ่งกล่อง เทียนไขหนึ่งเล่มจุดวางไว้บนก้อนอิฐ ขน

เจียงมีดอกหยาหรือกันหาหันแล้วขุ้มหนึ่ง เจ้าแห้วกอดบ้องกัญชาแน่น ดูคร่ำครวญ ๆ แล้วกลืนควันเข้าไปในท้อง พลังพูดกับตัวเอง

“เฮ้อ – รับประทาน อ้ายกูนี้มันก็สบายดีเหมือนกัน ฐูลบเป็นปีกรู้หลักเป็นหาง คอยตะอั้งทำงานเพียงนิดหน่อย นายพลอเราก็อลลบลมม เฮอะ – จะไปเอาดีอะไรกันวะ คนหย่างเรานั้นก็ต้องเป็นข้าเจ้าตลอดชาติ” พุดพลังลอบบ้องกันหาด้วยความรัก “แม่คุณแม่ทูนหัวของพี่ รักใครก็ไม่เหมือนเธอนะ น้องนะ เธอทำให้พี่ได้รับความสุขหย่างประหลาด สูดเข้าไปแล้วมันก็ลืมใจคล้าย ๆ กับว่า โลกนี้เป็นของกัน เฮ้อ – นั้นหมามันนอนทำไมไวย ถ้าจะเห็นผีก็ไม่รู้”

ปีศาจพลคำหรวดต้องเริ่มสำแดงฤทธิ์

“ฮืม – อ้ายแห้ว – อ้ายแห้วไวย”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก ยืนวาบไปหมดทั้งตัว

“เอากูแน่นละไวย เอ – หูแว่วไปกะมั่งหว่า”

กิมหงวนเอี่ยมมือจับกึ่งนมแมวเขย่าโครม ๆ

“ฮือ ๆ ๆ ๆ เอาคอกูมา อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วนั่งตัวแข็งเหมือนรูปหุ่น ค่อย ๆ หันหน้ามาทางขวา ทันใดนั้น หัวใจของเจ้าแห้วแทบจะหยุดทำงาน เขาได้พะเนิ่นหน้ากับปีศาจผีตายโหง ซึ่งตายในบ้านเมื่อสองสามวันนี้

เจ้าแห้วขนลุกชู เส้นผมบนศีรษะตั้งชัน ปีศาจพลคำหรวดต้องกับปีศาจเจ้ามันเดินเข้ามา แล้วปีศาจเจ้ามันก้มลงหยิบบ้องกัญชาในมือเจ้าแห้ว ยกขึ้นฟาดกะบานคนไข้อยมแก่นดั่งโป๊ก

“อ้อย – กลัว – ละ – แล้วจ้ะ” เจ้าแห้วนั่งคุกเข่าประนมมือแต่ หลับหูหลับตาพุด “อ้ายมันเอี้ย – ปะ – ไป – ที่ชอบ ๆ เถิด เอ็งกับข้าเป็นเพื่อนกันแท้ ๆ ไม่เคยมีอะไรกันเลย”

ปีศาจนายมันยกเท้าเตะเจ้าแห้วดังพลั๊ก

“กู همینกันหาเต็มทนแล้ว ถ้ามีงขึ้นสูบอีกกูจะหักคอมีง มีงรู้ไหมว่ากูสิงสถิตอยู่ในบ้านนี้”

เจ้าแห้วร่างสั่นเทิ้มเหมือนลูกนก

“ทีหลังข้าไม่สูบอีกละ มันเอี้ย อ้อย หย่ามาหลอกหลอนข้าเลย”

นิกรอมยืม

“มีงกลัวกูไหมวะ”

“โธ่ – กะ – กลัวซี ไปเถอะ – อ้ายมัน ข้าจะทำบุญตรวดน้ำไปให้”

ปีศาจพลคำหรวดต้องกล่าวขึ้นบ้าง

“เฮี้ย – ลืมตาขึ้นมองดูข้าบ้างซีไวย ข้า – พลคำหรวดต้องซึ่งถูกอ้ายมันฟันคอขาด มันเป็นคู่เวรคู่กรรมของข้า เคียวนี้ข้ากับมันเป็นเพื่อนกัน เราต่างอาศัยอยู่ไหนบ้านนี้ ฮืม – แอ่ – ลืมตาขึ้นไวย ม่ายพ่อหักคอตายห่าเลย”

เจ้าแห้วเหงื่อแตกซิก

“นายจ๋า รับประทานจันกลัวแล้วจ๋า จะมาหลอกหลอนจันทำไมกัน”

“หลอกเล่นสนุก ๆ ซิวะ กูเป็นผีนี้หว่า ไม่หลอกคนเขาจะเรียกว่าผีรี กูบอกให้มีงลืมตาขึ้นได้ยืนไหม ?”

เจ้าแห้วพยายามลืมนิดา แต่ลืมนิดาไม่ขึ้น จึงยกมือทั้งสองแหกตาออก แล้วเจ้าแห้วก็แลเห็นปีศาจคอยขาด ยืนถ่มมึงทิ้งอยู่ข้างหน้า กิมหงวนได้เอาผ้ายัดไว้ในเสื้อฟอร์มหลายผืน จึงดูรูปร่างใหญ่โตกว่าตัวจริงมาก

เจ้าแห้วรีบหลับตาทันที ความกลัวเพิ่มขึ้นอีกเป็นทวีคูณ

“อ้อย – เห็นแล้วจ้ะ กะ – กลัว – แล้ว”

ปีศาจทั้งสองหัวเราะลั่น

“ไป – ไปนอนเดี๋ยวนี้” ปีศาจนายมันขู่ตะคอก “ถ้ามึงสูบกันชาก็ พ่อจะหักคอมึงเสีย เข้าใจไหมล่ะ”

เจ้าแห้วพรวดพราดลุกขึ้น ไล่ตีนหมาโกยอ้าววิ่งไปก้องพักอย่างรวดเร็ว สองปีศาจหัวเราะงอหาย ต่อจากนั้นนิกรก็ยกเท้าเตะเทียนให้ดับ แล้วพากิมหงวนตรงไปที่เรือนพักพวกคนใช้

ทั้งสองกำลังนึกว่าตนเป็นปีศาจ ต่างพากันก้าวขึ้นบันไดหน้าเรือนพัก ซึ่งขณะนี้ความเงียบสงบได้ปกคลุมไปทั่วบริเวณ พวกคนใช้ชายหญิงกำลังหลับนอนอย่างสบายใจ

สองปีศาจเดินมาตาเลื่อง หยดยื่นหน้าห้องนอนสาวใช้รูปสวยของบ้าน “พัชรภรณ์”

นิกรรู้ลู่ทางดีแล้ว เขายกมือผลักประตูเบา ๆ กลอนข้างในใส่ไว้แต่เห็นกลอนขอสับ การเปิดเข้าไปไม่ยากลำบากอะไรเลย กะดิ่งทองลั่นกะเป่าหยิบมีดพับสะปรังออกมาจางออก ค่อย ๆ สดเข้าไปงัดกลอนขึ้น แล้วประตูก็ลั่นเอี้ยดเปิดออกอย่างง่ายดาย ภายในห้องได้รับแสงสว่างจากไฟฟ้หลังตึกใหญ่ที่ส่องเข้ามาเพียงสลัว ๆ

สองเกลอมองไปที่เตียงนอน แลเห็นร่างตะกุ่ม ๆ ของหญิงสาวคนหนึ่งกำลังนอนหลับ ตะแคงขา หันหน้าออกมาหน้าเตียง นิกรจุกปากเบา ๆ

“แกออกไปก่อนเถอะวะ อ้ายเลี้ย กันจะ - - ฮี - - ฮี”

ปีศาจพลๆ ต้อง พุดขึ้นทันที

“ไม่ได้ ๆ ข้างองไว้ก่อน ถ้าแกต้องการต้องวันหลัง”

“ฮะ – จังจั่นก็ชกกันชีวะ”

ทันใดนั้นสองเกลอได้ยินเสียงกุ๊กกักดังขึ้นทางหลังตู้ ปีศาจทั้งสองหันมามองดูตากัน

“ถ้าจะหนูไว้” กิมหงวนพุดปลอบใจตัวเอง

พิกรพะยักหน้า

“อ้อ – ม่ายก็แมว เห็นจะเป็นอิทธิฤทธิ์ เอ๊ะ – แกได้กลิ่นอะไรไหม?”

อาเลี้ยชักเลี้ยววัน

“นั่นนะซี”

สองเกลอยืนนิ่ง กลิ่นเน่าของซากศพกระจายฟุ้งทั่วห้อง คล้าย ๆ กับสัปปะเหวอทำการถ่ายโลงอยู่ในห้องนี้ همینแทบจะทนไม่ได้ และกลิ่นนี้ต้องเป็นกลิ่นศพอย่างแน่นอน

เสียงสุนัขหอนวิเวกแว้งแว้งขึ้นข้างเรือนพัก

“บรู๊ว - - โบรี - - บรู๊ว - -”

ปีศาจทั้งสองเริ่มใจเต้นตึกตัก เขยิบเข้ามายืนแนบชิดกัน

“บรู๊วส์! ไปเถอะไว้” อาเลี้ยกะซิบโดยเร็ว “ถ้าไม่ดีเสียแล้วละแฮะ”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“นั่นนะซี ว้า – ขนลุกแฮะ”

ทันใดนั้นนิกรกับกิมหงวนก็ตกตะลึงพริ้งเพริด ทั้งสองคนต่างแลเห็นปีศาจจิ้ง ๆ สองตัวเดินออกมาจากหลังตู้ ปีศาจตนหนึ่งแต่งเครื่องแบบพบตำหรวดแต่สีรัสะไม่มี แลเห็นโลหิตไหลชุ่มโชกเสื้อฟอรั่ม ส่วนปีศาจอีกตนหนึ่งนั้นคือนายมัน รูปร่างหน้าตาเหมือนกับนายมันรวมกับพิมพ์เขียว มือถือดาบ ที่คือหอยเป็นรอยแผลเหวอะหะ เลือดไหลริน

สองเกลอใจหายวาบ รู้ทันทีว่าปีศาจทั้งสองคงจะโกรธแค้นเขา ที่แกเล้งปลอมแปลงตัวเที่ยวหลอกลอนใครต่อใคร จึงมาปรากฏร่างให้เห็นเช่นนี้

กลิ่นเหม็นหน้าของซากศพแรงขึ้นอีก ปีศาจนายมันยกดาบชี้หน้ากิมหงวนกับนิกร แล้วพูดเสียงห้าว

“คุณทั้งสองเลวมาก ผมเป็นผีตายโหงที่ไม่คู่ร้ายอะไร แต่คุณถือโอกาสสวมรอยเป็นผมกับพลตำหรวดต้อง ฉะนั้นผมจึงต้องอาละวาดให้คุณเห็นฤทธิ์เสียบ้าง ฮัม – ผมจะเอาชีวิตคุณ”

สองเกลอขาสั่นพับ ๆ ต่างซุกตัวนั่งคุกเข่าประนมมือ

“มัน – มันเฮ้ย” นิกรพูดแทบไม่เห็นพาสาคน “อย่าหลอกข้าเลย ข้ากลัว – ละ – แล้ว”

ปีศาจเจ้ามันยกเท้ากะทิบพื้น

“กลัวทำไมคุณเล่นพิเรนทร์อย่างนี้”

“อ๋อย – ที่หลังไม่เล่นแล้ว”

ปีศาจพลตำหรวดต้องสะอึกเข้ามา

“อ้ายหงวน ! ถอดเครื่องปลอมแปลงของมึงออก”

อาเลี้ยกลัวจนลนลาน รีบปัดบิดตามคำสั่งทันที ถอดเสื้อฟอรั่มพลตำหรวดและเข็มขัดออก ตัวสั่นงอเงิน จะพูดอะไรก็พูดไม่ได้

ปีศาจพลฯ ต้องหัวเราะเสียงห้าว หันมาพูดกับปีศาจนายมัน

“เอา – พี่มัน แหกอกให้มันดูเป็นขวัญตาหน่อย”

ปีศาจนายมันพะยักหน้า ยกมือแหวกหน้าท้องออกดังแคว่ก แล้วดึงไส้ตนเองออกมาหนึ่งขวางไว้บนโต๊ะ

กิมหงวนกับนิกรแทบจะดีใจตาย กะดิ่งทองพยายามหักห้ามความกลัว เหลียวหน้าเหลียวหลังล่อกล่ก ย่อตัวลงต่ำแล้วกะโดดตัวลอย วิ่งดี้อออกไปจากห้อง กิมหงวนเห็นทำไมเป็นการที่วิ่งจืดติดตามไปทันที

ปีศาจนายมันวิ่งเหยาะ ๆ มาที่ประตู แลเห็นสองเกลอวิ่งผ่านสนามหื้อแนบตรงไปที่ตึกสี่สหายราวกับลมพัด ปีศาจนายมันหัวเราะลั่นห้อง เดินมาที่เตียงสาวใช้

“หนอม ! หนอม !”

“ขา” สาวใช้ขานรับปีศาจ แล้วผุดลุกขึ้นนั่ง แหกประตูมุ้งออก “หนีไปแล้วหรือคะ แหม – ดิฉันกลัวหัวเราะแทบแย้ชีวิตล่ะ”

ปีศาจนายมันหรือ พล พัชรภรณ์ หัวเราะหึ ๆ

“ไปแล้ว ทีนี้ฉันรับรองว่า อ้ายสองคนนั้นคงไม่กล้ามารบกวนแกอีก” พุดจบก็หันมาทางปีศาจพล
ตำหรวดต้อง “เฮ้ย – ดิเรก ปิดจุกขวดแก๊สบ้า ๆ อะ ไรของแกนั่นทีเถอะวะ เหม็นจะตายโหงอยู่แล้ว”

ด็อกเตอร์หนุ่มหัวเราะ เดินไปที่หลังตู้ หยิบจุกขวดปิดขวดเล็ก ๆ ซึ่งเป็นแก๊สชนิดหนึ่ง มีกลิ่นเหม็น
เช่นเดียวกับศพหน้า ๆ

ดิเรกเดินเข้ามาหาพล

“รีบไปเถอะ ไปหลอกมันอีก ต้องเอาให้เจ็ด ทีหลังจะได้ไม่อุตริ”

พลพะยักหน้า

“ไปซิ ป่านี้นอนตอนดึกไปแล้ว เจ้ากรกับเจ้าหงวนนะมันกลัวผียังกะอะไรดี”

สองปีศาจหัวเราะลั่น ต่างพุดกับสาวใช้อีกสองสามคำ แล้วพากันเดินออกจากห้อง มุ่งตรงไปตึกสี่
สหาย

ด็อกเตอร์ดิเรก นรกริทธิ เป็นนายแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่ยอมเชื่อถือในเรื่องผีปีศาจ วันนี้
ทั้งวันเขาพยายามสอบสวนจากพวกคนใช้ชายหญิง ที่แลเห็นปีศาจนายมันกับปีศาจพลตำหรวดต้อง แล้วดิเรกก็
รู้ว่า กิมหงวนกับนิกรนั่นเองที่ปลอมแปลงตัวเป็นปีศาจ เพื่อมุ่งหวังจะเต้าถนอมสาวใช้รูปสวยของบ้าน
“พัชรารักษ์” ดิเรกจึงปรึกษากับพลเจียบ ๆ แล้ววางแผนการนี้หนามขอกเอาหนามบ่ง

ท่านผู้อ่านก็ซาบซึ้งแล้วว่า ดร.ดิเรกของเราเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เรื่องนาม ฉะนั้น การปลอมแปลง
ตัวจึงไม่ยากอะไร เขาช่วยแต่งหน้าให้นายพัชรารักษ์ จนกระทั่งมีส่วนละม้ายคล้ายคลึงกับนายมัน ส่วนเขา
เองก็แปลงตัวได้ขยับเยียน

ดิเรกกับพลลอบมาอยู่ในห้องถนอมตั้งแต่ก่อน ๒๔ น. และรอคอยจนกิมหงวนกับนิกรเข้ามาใน
ห้องนี้ การยื้อนรอยของดิเรกกับนายพัชรารักษ์ ทำให้นิกรกับอาเสียมั่นใจใจจิง ๆ ว่าตนถูกปีศาจผีตายโหง
หลอกหลอน

นาฬิกาในห้องโถงตึกสี่สหายติ๊กงานหนึ่งครั้ง เป็นเวลา ๒.๓๐ น. ฝนเริ่มตกพริ้ว ๆ

ภายในห้องนอนของกิมหงวน นิกรกับอาเสียกำลังนั่งปรึกษารื้อกันในเรื่องที่ตนพบปีศาจจิง ๆ
เข้า กิมหงวนเปิดไฟ ๕๐ แรงเทียนสว่างจ้าเพราะความกลัวผี สองเกลอมีพระเครื่องกลางคต้องคอยป้องกัน
ภูติผีปีศาจ แต่ถึงกระนั้นก็ยังกลัวอยู่แน่นอน ต่างรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา

“ว้า – ยังไม่หายปอดเลยโว้ย” เสี่ยพุดและยืมเหย

นิกรฟืนหัวเราะ

“กันก็เหมือนกัน แหม – อีตอนที่ได้พะเงินหน้ากับมัน กันบอกไม่ถูกเลยว่า ความกลัวของกันนั้น
มันมากมายสักเพียงไร”

อาเสียถอนหายใจเบา ๆ

“เคราะห์ดีเหลือเกินที่เราหนีมาได้อย่างหวุดหวิด ม่ายก็ถูกมันหักคอตายท่าแล้ว”

นิกรเหลียวมองรอบ ๆ ห้อง

“เอ – ปิดหน้าต่างเสียเถอะโว้ย ชักใจไม่ดีเสียแล้ว นอนกันเสียที อ้ายกันนะ ถ้าได้นอนคลุ่มโปงละ
หายกลัวไปมากทีเดียว”

“ก็เหมือนกันแหละวะ” พุดจบกิมหงวนก็ลุกขึ้นเดินไปปิดหน้าต่าง ไส้กลอนเรียบร้อย

“เอา – นอนกันเสียทีก็เอา ที่จริงไม่ควนจะอุดริเลย เล่นจนได้ดี โบราณเขาถือออกจะตายไป การเล่น
วัดถ่านของเรานั้นเท่ากับยุให้ปีศาจมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งขึ้น”

สองสหายไม่พูดอะไรอีก ต่างลงนอนบนเตียงคลี่ผ้าห่มนวมออกคลุมจากศีรษะตลอดปลายเท้า มีการ
การขื้อแย่งผ้าห่มลงสอกลงกันตามทำเนียม สักครู่ก็เงียบกริบ

ฝนยังคงพรำอยู่เช่นนั้น กิมหงวนสะดุ้งโหยงพรวดพรวดลุกขึ้นนั่ง หยิบปืนได้หมอนออกมาถือ

“อะไรวะ” นิกรถามเบา ๆ

อาเสียมองไปที่ประตู

“กันไคยิ่นเสียงใครเคาะประตูก็ไม่รู้”

กะดิ่งทองใจหายวาบ

“เฮีย – ไม่ใช่หรอกน่า มอดมันกัดไม้่นะ”

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“มอดตะหวักตะบวยอะไรกันวะ ดังโป๊ก ๆ โป๊ก ๆ”

อ้ายเสียมือกาวแกล้งพุดปลอบใจตัวและเพื่อน

“ถ้ายังงั้นอิทธิฤทธิ์มันคงจะหัดเดินแท๊ป” เขาหมายความว่าถึงแมวของนางวาด

กิมหงวนทำหน้าชอบกล

“มีหย่างหรือวะ แมวเดินแท๊ป”

“หน้อยแน่ ทำไมจะไม่มี คนเรายังรู้จักเดินนี้หว่า”

การสนทนาหยุดชะงักทันที เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก คราวนี้แรงมาก เหมือนกับใช้วัตถุหนัก ๆ
เคาะ นิกรรีบดึงผ้าห่มคลุมร่างทันที แต่กิมหงวนรีบดึงออก

“เฮีย – แล้วกัน หย่าเอาตัวรอดชีน่า”

“มะ – มัน – กะ – กลัวนี้หว่า”

กิมหงวนกะชาคนิกรให้ลุกขึ้นนั่ง

“ออกไปดูมันเถอะวะ ปีนอยู่ในมือกลัวอะไร จะเป็นผีหรือคนฟ่อยังก่อนละ”

“ฮือ” นิกรอุทาน “หย่าออกไปเลยน่า ไม่ – ไม่เป็นเรื่องแน่ ประเดี้ยวมันคงไล่ออกมาให้ดูอีก”

อาเสียค้อนควับ

“จี้ขลาดจึงแะะ แกนี่”

“กีนั่นนะซี” นิกรพุดหน้าตาเฉย

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก

กิมหงวนแจ้งใจร้องตะโกนถามไป

“ใครไวย้ ? ผีหรือคน”

มีเสียงห้าว ๆ ตอบ

“ผีไวย้ !”

สองเกลอสะดุ้งเฮือก ออกสั่นขวัญหาย อาเสียพยายามทำใจให้กล้าหาญ ตะโกนโต้ตอบกับผี

“มึงจะมาหลอกหลอนกูทำไมโว้ย”

“หลอกมึงเล่นยังงั้นแหละโว้ย” ปีสางตอบ

“พ่อยิงตายท่านา” อาเสียขู่

เสียงปีศาจสองตัวหัวเราะชอบใจ

“ป็นผีไม่กลัวโว้ย”

อาเสียหน้าซีดสลด

“พระข้าก็มีโว้ย ตะกรุดเสื่อยันต์ก็มี หยากหลอกเงินเข้ามาชีวะ”

ปีศาจสองตัวยกเท้าถีบประตูดุโครม กิมหงวนยิ้มแหย ๆ วิ่งไปเปิดไฟที่ผนังตึก และไฟช่อกลางห้อง เพื่อให้เกิดแสงสว่างมาก ๆ

“เปิดโว้ย ไม่เปิดพ่อห้กอดตายท่านา”

กิมหงวนเอียงคอมยิ้ม

“เก่งจังเข้ามาเองชีวะ”

นิกรจู่ปากดูอาเสีย

“หย่าไปทะเลาะกับมันเลยนะ” กะดิงทองพูดเสียงสั้น “เจียบ ๆ เสียประเดี้ยวมันก็ไปเอง บรื๋อส์ ! เจ้าประคุณเอ๊ย จะมาหลอกหลอนกันทำไมก็ไม่รู้ ไปที่ขอบ ๆ เกิด”

เสียงปีศาจเจียบไป

ข้างนอกห้อง พลกับดิเรกกำลังยืนสนทนากันเบา ๆ เพื่อจะหาหนทางเข้าไปข้างในห้องกิมหงวน

“เอ – ทำงิดีหว่า” ดิเรกพูดยิ้ม ๆ

นายพัชรภรณ์นั่งตริตรอง

“โอ – สำเร็จแล้ว ดิเรก มา – ไปทางนี้ เข้าไปในห้องพระเถอะ มีประตูดกลางห้องเปิดทะลุห้องเจ้าหงวนได้ กลอนประตูหู้ทางห้องพระ

“จ้านเรอะ หวานเลย”

สองเกลอต่างเดินเข้าไปในห้องพระ พายในห้องมีแสงไฟฟ้าห้าแรงเทียนส่องสลัว ๆ พลเดินมาที่ประตูซึ่งติดต่อกับห้องอาเสีย แล้วเขาก็ค่อย ๆ ถอดกลอนออก ผลักบานประตูออกไป

“โครม !”

สองปีศาจปรากฏตัวในห้องกิมหงวน แล้วดิเรกเอื้อมมือโยกสะวิซไฟไหย่ ทำให้ไฟฟ้าทุก ๆ ดวงบนตึกนี้ดับหมด

กิมหงวนกับนิกรกอดกันกลมดิก จนไม่รู้ว่ใครเป็นใคร ต่างอกสั่นขวัญหายแทบจะเป็นบ้าเพราะความกลัว

พลกับดิเรกเดินมาหยุดหน้าเตียงนอน ต่อกเตอร์นรงค์ธีรหิยขวดแก้สในกระเป๋าออกมาเปิดให้ระเหย กลิ่นที่เหมือนซากศพกระจายฟุ้ง เหม็นเหลือที่จะกล่าว สองเกลอสวดมนต์หู้ในโปงพื้ไปหมด

“นะโม โตเร็ว ๆ พุทฺธ ภควันต์ อิติปิโส บรื๋อส์ ! ฮี้ – หย่าดิงผ้าห่มไปหมดชีโว้ย เฮ้ย – หย่า – มันมาแล้ว”

พลกับดิเรกคลื่นหัวเราะแทบแย้ นายพัชรภรณ์เอื้อมมือกะชาผ่านวมออกจากนิกรกับกิมหงวน สองเกลอตัวสั้นเหมือนปลาถูกทุบ กลับดาปีหันหน้าไปทางผนังตึก

ปีศาจพลตำหรวดตองกับปีสาจนายมันซุดตัวนั่งบนเตียง ดิเรกยกมือเขกกะบานกิมหงวนเต็มแรง เกิด

“โป๊ก ! กลัวข้าไหมโว้ย หา ?”

กิมหงวนนึกขึ้นได้ว่าเขาถือปืนอยู่ในมือ ความกล้าเกิดขึ้นทันที อาเสียบผูดลุกขึ้นนั่ง ยกปืนจ้องปีศาจทั้งสอง แต่ปืนกะบอกนี้ไม่มีลูกไม่ ดิเรกแอบมาถอดเอาลูกออกตั้งแต่เย็นแล้ว

“เฮ้ย ! ยกมือขึ้น มึงเห็นไหมวะ นี่อะไร คนหย่างกูไม่กลัวผีหรือกะวะ แต่ว่าไม่กล้า เฮ้ย เร็ว – ออกไปจากกูเดี๋ยวนี้ หนึ่ง – สอง – สามพออิงดาห้าเลย”

ดิเรกหัวเราะ คัดเสียงพูดหัว ๆ

“ยิงชีวะ สีม – แ่ –“

อาเสียบหลับหลับตาคยกปืนพกขึ้นหมายปีศาจ แล้วกะดิกนิ้วเหนียวไก

“แะะ ! แะะ !”

กิมหงวนอ้าปากหาว ยื่นปืนพกส่งให้ปีศาจตำหรวดโดยดี แล้วยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“เฮ้อะ – เฮ้อะ ฉันทแปล่าจ๊ะ พี่”

ดิเรกยกเท้ากะทียบพื้นป้ง

“แปล่าอะไร มึงยิงกู”

“ยิงแต่ทำไมออก น้า – หย่าหลอกหนูเลยน้า หนูกลัวแล้ว ไหว้ละพี่จ๋า”

ต็อกเตอร์หัวเราะหึ ๆ ยกมือผลักหน้าอ้ายเสียมือกา

“เฮ้ย – ทำไมแกจึงอุดรปลอมเป็นผี”

นิกรอกสั้นข้วนแขวน หลับหูหลับตาพูด

“ทีหลังอ้าวไม่เล่นอีกแล้ว”

คราวนี้ปีศาจทั้งสองอดหัวเราะไม่ไหวก็ปล่อยก้าก นิกรกับกิมหงวนสะดุ้งโหยง จำเสียงดิเรกกับพลได้ ต่างจ้องมองดูอย่างตื่น ๆ

“เฮ้ ๆ ๆ ๆ” กิมหงวนร้องลั่น วิ่งปราดไปหีบตะพด แล้วเดินมาที่สะพานไฟไฟใหญ่เปิดสะพานขึ้น ทำให้ในห้องสว่างไสวไปทั่ว ปีศาจทั้งสองหัวเราะงอ ซุดตัวนั่งบนเก้าอี้คนละตัว อาเสียบยับตะพดแล้วจ้องมองดูหน้าเพื่อนทั้งสอง พลาถอนหายใจโล่งอก “อ้ายหมาวัด ทำไปแกเสือกอุดรยั้ง”

ดิเรกถอดเสื้อฟอร์มตำหรวดออกด้วยความลำบากยากเย็น เพราะคอเสื้อหุ่บนสิร์สะเขา แล้วต็อกเตอร์ดิเรกก็ยกคิ้วแผ่ลิบ

“ฉันทวนจะถามแกก่อนว่า ทำไมแกเป็นคนดี ๆ ไม่ชอบ ๆ เป็นผี”

กิมหงวนทำหน้าชอบกล

“ก็มันหยากเป็นนี่หว่า”

ดิเรกอมยิ้ม

“อ้าวกับเจ้าพลก็หยากเป็นเหมือนกัน”

อาเสียค้อนปะหลับปะเหลือก หันหน้ามาทางพล แล้วอดหัวเราะไม่ได้

“ว่า – แก่ทำยังไฉนะ พล หน้าตาแกมันถึงเหมือนกับเจ้ามัน”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ถามดิเรกมันดูซิ มันเป็นคนแต่งหน้าให้กัน” พุดจบก็เอื้อมมือกะชากรนิกรให้ลุกขึ้นจากเตียง “เฮ้ – ลุกขึ้นก่อน หย่าพื้งนอน พุดกันให้รู้เรื่องก่อนซิไฉ”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“ไม่เอาไฉ นอนละ ง่วงจะตายโหง ตังเกือบตีสามแล้ว”

พลว่า “ไม่เป็นไรน่า ผีนะกลางคืนเขาไม่นอนหรือ”

นิกรชักนิ้ว

“ไครบอกแกว่าข้าเป็นผีละ”

ต่างคนต่างมองดูกันแล้วหัวเราะ กิมหงวนยกมือเกาศีรษะแกร็ก ๆ

“อ้อ – แกสองคนนี่มีนฉลาดฉิบหายเลย ผ่าะ อ้ายกันว่า กันกับเจ้ากรฉลาดพอตัว แต่ยังเสียรู้แก ชะ – ชะ เสือกเล่นหนามขอกหนามบ่ง กันสองคนกลัวตายโหง นี่กว่าแก่กับเจ้าพลเป็นผีจริง ๆ”

พลพะยักหน้ากับกิมหงวน

“ฉันรู้ตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้วว่า อ้ายผีพลตำหรวดต้องกับผีเจ้ามันนั่นคือแก่กับอ้ายกร”

อาเสียอมยิ้ม

“แก่รู้ได้ยังไฉนะ”

“รู้ซิชะ กรนี่ยะแวล้อมมันบอกกันนี้ว่า ผีตะหวักตะบวยอะไรกันป่วนเปี้ยนแต่แถวห้องสาวใช้ แล้วก็ยิ่งกว่านี้ ฉันยังรู้ด้วยว่าแก่กับเจ้ากรหวังจะเต้านั่งถนอมมานานแล้ว”

กิมหงวนหันมาพะยักหน้ากับนิกร

“เฮะ – เสือกรู้เสียหมด”

นิกรยิ้มอาย ๆ

“เจ้าดิเรกกับเจ้าพลลูกไม่มันสูงกว่าเรา” พุดพลางมองดูหน้าพลแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้

“หัวเราะอะไรวะ” พลถาม

นิกรว่า “หน้าแกมันเหมือนเจ้ามันนะซิ กลางคืนยังงี้ไครเห็นก็ต้องวังหนี”

ดิเรกพุดเสริมขึ้น

“จะยากง่ายอะไรวะ ใช้สีแต่งหน้าเข้าเดี๋ยวมันก็เหมือน หย่างแกยังงี้กันแต่งหน้าให้แพล็บเดียว เหมือนหมาบูลด็อกเลย ไม่เชื่อลองดูก็ได้”

อาเสียทำคายน

“เอาไว้ไปแต่งให้อีตาเจ้าคุณนพรัตน์ฯ เอะจ๊ะ พ่อมหาจำเริน”

“เฮ้ย!” ดิเรกเอ็ดตะโล “เล่นล้อถึงพ่อนะ อ้ายนี่”

สี่สหายต่างหัวเราะลั่น พลลุกขึ้นไปดับไฟฟ้าลงเสียบ้าง คงเหลือเพียงดวงเดียว แล้วเขาพุดกับคณะพักของเขา

“หลับนอนกันทีไฉ พวกเรา เกือบสว่างแล้ว”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“หยุดดี ๆ ไม่ว่าดี หาเรื่องอดหลับอดนอน” พุดจบเขาก็เอนกายลงบนเตียงอีก “นอนดีกว่าอะไรจะ
คุยกันก็เงิน”

กิมหงวนเอ็ดตะโลอ้ายเสียมือกาว

“เฮ้ย – ไปนอนห้องแกซีไวย์”

นิกรทำตาปริบ ๆ

“ไม่เอา กลัวผีหลอก”

“ผีตะหวักตะบวยที่ไหนอีกล่ะ”

นิกรว่า “ข้ากลัวผีอีตาเจ้าคุณนพรัตน์ฯ”

ดิเรกสะดุ้งโหยง

“เดี๋ยวยังไม่ตายไวย์ แล้วกัน”

การสนทนาหยุดชะงักทันที มีเสียงเขย่าลูกบิดประตูโครม ๆ สีสหายมองดูหน้ากันหย่างตื่น ๆ

“ผีกะมังหว่า” กิมหงวนกะซิบเบา ๆ

พลหัวเราะ

“ผีสาบปราบที่ไหนกันนะ คุณอ่าวกะมัง ม่ายก็คุณพ่อกับท่านอาคมีธุระอะไรก็ได้”

กิมหงวนโบกมือให้เพื่อนเกลอสงบปากเสียง แล้วตะโกนถามดัง ๆ

“ใครไวย์ ไม่บอกพ่อยิ่งตายท่านา”

เสียงนายอู๋ดริบปุกระล่ำระลัก

“อ่าวเอง! อ้ายหงวน เร็ว – เปิดประตูที”

อาเสี้ยมออกมาได้

“ดึกคืนป่านนี้มีธุระอะไรหรือครับ”

กิมหงวนรีบหยิบเครื่องแต่งกายปลอมแปลงเป็นปีศาจพลตำรวจต้องขึ้นสวมโดยเร็ว แล้วพุดกับ

พล ดิเรก

“คุณอ่าวคงกลัวผี ไม่กล้านอนคนเดียว ตะกึ้นก่อนที่มันจะลงไปจากตึก กันกับเจ้ากรได้เข้าไป
หลอกท่านในห้อง ว้า – สนุกจังแกเฮ้ย คุณอ่าวสวดมนต์ไล่ผีเพิงพิมเขียวแก”

พลว่า “จะหลอกทำอีกละซี”

กิมหงวนพะยักหน้าหงิก ๆ

“พวกแกสามคนรีบเข้าไปแอบหลังม่านเร็ว”

พลจู้ปาก

“หย่าน่า อ้ายหงวน, ดีไม่ดีเดี๋ยวท่านตกใจดีฝ่อตาย”

นิกรอมยิ้ม

“ตายชีวะดี ประไพเมียกันจะได้ส่วนแบ่งทรัพย์มรดก เอาไวย์ อ้ายหงวน หลอกให้ตายเลย”

อาเสี้ยมดริกตรง

“เอ – เอาจังจี้ดีกว่าวะ แกเป็นผีเถอะ กันจะเป็นคนเปิดประตูเอง เร็ว – สวมหน้าผีเข้า แล้วไปแอบหลังตู้” พุดจบกิมหงวนก็ถลนลานถอดเสื้อฟอร์มตัวหรวดอกโยนเข้าไปได้เพียง

นิกรรีบปลอมแปลงเป็นปีศาจเจ้ามันทันทิ ซึ่งไม่ยากเย็นอะไรเลย เพียงแต่สวมหน้ากากเข้าเท่านั้น พลกับดิเรกพลอยสนุกกับเพื่อนด้วย พวกกันไปแอบหลังม่านยี่ปุ่น

มีเสียงประตูดังโครมครามอีก

“โวย – เปิดประตูทีชีโวย อ้ายหงวน ทำอะไรหุยนะ”

“ประเดี้ยวครับ ยังหากางเกงไม่พบ”

“ตายहां ! แก่ฝ่านอนหรือแก”

“ไม่ได้แก่หรือครับ นอนหลับเพลิน ๆ มันหลุดไปยังไงไม่ทราบ ว่า – ไม่รู้ว่าหายไปที่ไหน ?”

แล้วกิมหงวนก็เดินอมยิ้มมาที่ประตู จัดแจงถอดกลอนออก นายปัจจนิกพิณาสเดินเข้ามาหาอย่างรีบร้อน

“อ้ายหงวน ! อ้าวแยแล้ว”

อาเลี่ยทำหน้าตาเฉย

“ท้องเสียหรือครับ”

นายอุ๊ดขมวดคิ้วย่น พลาถสันสิร์สะ

“ไม่ใช่ท้องเสีย บรีอวส์ – ขนลุก”

“เล่าให้ผมฟังหน่อยซีครับ เรื่องอะไรกัน”

“ผี !” นายอุ๊ดพุดเสียงหนัก ๆ “ผีหลอกहां”

กิมหงวนตีหน้าเชื่อ ๆ

“ผีที่ไหนครับ”

“ผีเจ้ามันกับพลตัวหรวดอกต้องนะซี” นายอุ๊ดพุดเร็วปรือ “มันเข้าไปหลอกอ้าวถึงในห้อง ดีแต่ว่าอ้าว มีคาถาคุ้มครองตัว มันจึงทำอะไรไม่ได้ แต่อ้าวยังรู้สึกยังงี้ ๆ หยุโวย ไม่กล้านอนคนเดียว ให้อ้าว อาสัยนอนด้วยคนเถอะวะ”

อาเลี่ยแก้งทำเป็นสนใจเรื่องผี

“เอ – ทำไมมันคุยยังี้ละครับ แล้วเราจะทำอย่างไรกันต่อไป”

นายอุ๊ดว่า “พรุ่งนี้อ้าวจะนิมนต์พระมาสวดมนต์เย็นทำบุญบ้าน บัดรงควานกันเลี่ยที ขึ้นปล่อยไว้ นับวันอิทธิฤทธิ์ของมันก็มากขึ้น”

กิมหงวนเงยหน้ามองคุณาธิกาปลุกบนโต๊ะ

“โอ – เกือบตีสามแล้วครับ”

นายอุ๊ดพะยักหน้า

“นั่นนะซี เดี่ยวก็สว่าง ให้อ้าวนอนบนเตียง แกนอนได้เตียงก็แล้วกันนะ”

อาเลี่ยอมยิ้ม

“ครับ – ครับ – ไม่เป็นไรครับ เชนซีครับ ผมจะสูบบุหรี่ให้สบายใจสักมวนหนึ่งก่อน”

นายปัจฉินึกฯ อ้าปากหา เดินตรงไปที่เตียง ทันใดนั้นก็มီးเสียงสวิชไฟดังชะะ ไฟฟ้าดวงกลางดบมีดลงทันที นายอึดใจหายวาบ กะชิบตามเสียงเครือ

“ไครดับไฟวะ”

อาเสียแกล้งทำตัวสั้นงนงก

“ไมะซาบครับ”

“ฮ้า! ก้อผินะชิ อ้อ – เอากูอีกแล้ว”

หน้าทะล่นครงขึ้นทันที

“ฮือ ๆ ๆ ๆ”

นายอึดยืนตัวแข็งทื่อ ปีสางเจ้ามันเดินออกมาจากหลังม่าน ความมือสลัว ๆ ทำให้เห็นลาง ๆ นากลัวมาก

“เอิบ!” นายอึดผลอดตัวร้องออกมา ถอยหลังกรูด ๆ

ปีสางวิ่งจืดไปขวางประตู ปิดประตูใส่กลอนทันที

“เฮ – ได้เท้า – ผม – ผมมาเอาชีวิตได้เท้า”

“อ้อย – หย่าทำ – จะ – ข้าเลยอ้ายมัน นึกว่าปล่อยลูกหมาเอาบุญเถอะวะ เอ็งหยากกินอะไรบอกข้า ข้าจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้”

ปีสางซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“เฮ – ผมหยากได้เงิน เร็ว – กลับไปห้องเอาเงินมาเดี๋ยวนี้ร้อยบาท ม่ายผมหักคอตายห่าเลย”

คราวนี้ นายอึดเฉลียวใจทันที ความกลัวค่อย ๆ หายไป ท่านมองดูปีสางนายมันจากสิร์สะตลอดปลายเท้า

“ร้อยบาทพอริวะ”

“พอครับ” นิกรคัดเสียงพูด

นายอึดถอยมายืนข้างผนังตึก เอ้อมมือเปิดสวิชไฟชะะ ไฟฟ้าส่องแสงสว่างไปทั่วห้อง ปีสางใจเสียยืนกะสับกะส่าย นายอึดก้มลงหยิบไม้ตะพดที่วางอยู่บนเก้าอี้ขึ้นมาถือ

“อ้ายกร!”

นิกรสะดุ้งโหยง

“เปล่า ๆ ผมไม่ใช่คุณนิกร ผมเป็นปีสาง”

นายอึดกะโจนพรวดเดียวถึงตัวอ้ายเสือมือกาบ คว่ำเสือนิกรไว้ กะชาหน้ากากออก เผยให้เห็นโฉมหน้าอันแสนทะล่นของนายการุนวงส์

“มึง! ตาย!” พุดจบก็เงือตะพดขึ้นสุดแขน

ความจำเป็นทำให้นิกรต้องช่วยตัวเอง อ้ายเสือมือกาบความข้อมือพอดาไว้ แล้วใช้วิชาญโคเหวี่ยง นายอึดโครมลงไปในอนแอ้งแม้งอยู่กลางห้อง

“อ้ายสี่คนนั่นหายไปไหน บอกผมหน่อยเถอะ”

นายประสิทธิ์ยิ้มออกมาได้

“มันเรื่องอะไรกันเล่า โช้ – เล่าเอาผมใจคอหายหมด นึกว่าเกิดหวอ ๆ เสียอีก ตกใจตื่นรีบดับไฟ
เกือบไม่ทัน”

นายอู๊ดทำปากยื่นยิ้มน้ำตาโต

“อ้ายหมาสี่ตัวมันคบคิดกันทำผีหลอกผม ผิดำหรวดกับผีอ้ายมันนะ ไม่ใช่ใครหรืออ อ้ายพวกนี้
นั่นแหละ”

“หา? จิง ๆ หรือครับ”

“ครับ – มันแกล้งหลอกผมจนกระทั่งตกใจแทบตาย”

นายประสิทธิ์ขบเคี้ยวพื้กรอด ๆ เดินลงมาข้างล่าง มองไปที่ใต้ถุนบันได แล้วท่านก็ผินหัวเราะ

“ตึกะบานมันเลย คุณอู๊ด มันอยู่ในห้องใต้บันไดนี่แหละครับ อ้ายพวกนี้เต็มทีมาก คึกคึกป่านนี้ยัง
ก่อความโกลาหนได้แตกตื่นตกใจกัน”

นายอู๊ดดึงขอบกางเกงขึ้น เค้นหัวเราะเสียงกร้าว

“มา – ขอปิ่นผมเถอะ แล้วคุณคอยเปิดประตู ผมจะยิงกรอกเข้าไปในห้องใต้บันได”

ประมุขของบ้าน “พัชรภรณ์” สะดุ้งโหยง

“ฮ้า? ลูกผมก็ตายโหงนะซี”

นายอู๊ดตวาดแว๊ด

“ตายก็ช่างมันปะไร มันหยากลื้อผมนี่นา”

“พูดเป็นเล่นไปได้ ตึกะบานมันคนละที่ก็ดิ้นไป”

นายอู๊ดขยับตะพด เดินรืมาที่ประตูใต้ถุนบันได แล้วท่านก็เปิดประตูออก ร้องขึ้นดัง ๆ ด้วยเสียง
หนักแน่น

“ออกมา! ออกมาดี ๆ”

เสียงกริบ นายอู๊ดยิ้มเล็กน้อย

“ไม่ออกพอยิงตายห้าเลย ยังไงไว้ย หยาว่าไร”

มีเสียงปรกสาหรือนักจ๊อกแจ็กจ่อแจใต้ถุนบันได สักครู่หนึ่งนายแพทย์ดิเรกก็เดินดีหน้าทะแม่ง ๆ

ออกมา

นายอู๊ดปราดเข้าจับข้อมือดิเรกไว้

“มึง! มึงเป็นตัวการ”

“เฮอะ – เฮอะ ผมเปล่าครับ”

“หย่าปดิเสธ แกได้ใช้ความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ของแก ช่วยปลอมแปลงให้เพื่อนของแกเป็นผี”

ต๊อกรเตอร์ดิเรกทำหน้าครึ่งยิ้มครึ่งแหย มองเข้าไปใต้ถุนบันได

“เฮ้ย! ออกมาซีไว้ย พล แล้วกัน ปล่อยให้เรารับหน้าคนเดียว”

นายพัชรภรณ์เดินยิ้มแฉ่ง ๆ ออกมา เขายกมือไหว้นายอู๊ดอย่างนอบน้อม แล้วรีบพูดขึ้นทันที

“เดี๋ยวกครับ คุณอาว์ ฟังผมก่อน ผมกับดิเรกไม่ใช่ตัวการในเรื่องนี้หรือครับ”

มีเสียงกิมหงวนตะโกนมาจากไต้บันได

“ใครซัดเราแข่งไว้ จู๊ด ๆ”

พลหัวเราะ

“ไฉนใหม่ครับ ผมกับเจ้าดิเรกเป็นผู้บริสุทธิ์ เจ้าหงวนกับเจ้ากรั่นแหละครับ เป็นตัวผี”

นายประสิทธิ์พูดเสริมขึ้น

“เรื่องมันเป็นยังไงกัน เล่าให้พ่อฟังซิ”

พลยิ้มเจื่อน ๆ แล้วเล่าเรื่องราวให้ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองฟังโดยละเอียด นายแพทย์ดิเรกช่วยพูดสนับสนุน

ตอนสุดท้ายพลกล่าวว่า

“ผมกับดิเรกรู้ดีทีเดียวครับว่า ปีสางพลคำหรวดต้องกับปีสางอายมันนั่น หาใช่ผีสาวที่ไหนไม่ อ้ายสองคนมันต้องการเต้านั่งถนอม เลยปลอมตัวเป็นผี เรื่องมันเป็นยังงี้ครับ ผมกับดิเรกจึงใช้วิธีหนามยอกหนามบ่ง ดังที่ได้เรียนให้ซาบแล้ว”

นายอุ๊ตะขกหน้าหงิก ๆ

ดีมาก – เจ้าพล – เจ้าดิเรก เป็นอันว่าแกสองคนเป็นผู้บริสุทธิ์พ้นมลทินแล้ว แต่อ้ายหงวนกับอ้ายกรจะต้องถูกตีกะบานด้วยตะพดอันนี้” พูดจบนายอุ๊ก็กะแถมลั่น “เฮ้? ออกมาไว้ย ถ้าออกมาดี ๆ ไปอีกเดียวถ้าชักเข้าสามไปก็”

มีเสียงหัวเราะคิกคักในห้องไต้บันได นายอุ๊ดยกเท้ากะทิบพื้นปั้ง

“เฮ้ย! ออกมาไว้ย”

กิมหงวนตะโกนออกมา

“กลัวแล้วครับ”

“กลัวก็ออกมาซิไว้ย”

เสียงกริบ แล้วสักครู่ก็มีเสียงดังดังโครมคราม กิมหงวนกับนิกรวิ่งพรวดพราดออกมา จนนายอุ๊ดหกล้มก้นกะแตก สองเกลอวิ่งไวยาวกับปรอท ไล่คืนหมาโกยอ้าวผ่านห้องโถงลงบันไดหน้าตึกไป

นายอุ๊ดโกรธเหลือที่จะกล่าว รีบลุกขึ้นแย่งปืนแฝดในมือนายประสิทธิ์มาถือ แล้ววิ่งออกไปจากห้อง

กิมหงวนกับนิกรวิ่งตูดแป้น แสงจันทร์ส่องสลัว ๆ มองแลเห็นกลาง ๆ ทั้งสองกำลังวิ่งผ่านสนาม

นายอุ๊ดยกปืนลูกซองขึ้นประທပ်บ่า กะดิกนิ้วลั่นไกทันที

“ปัง!”

เสียงปืนดังสะท้อนเลื่อนลั่น คนในบ้านต่างตระหนกตกใจวิ่งออกมาดูเหตุการณ์หน้าตึก

ปีสางทั้งสองหลบมุมไปแล้ว หูดหวิดจะถูกยิงตาย นายประสิทธิ์เข้าแย่งปืนจากนายอุ๊ด แล้วพูดเร็วปรือ

“โธ่ – เล่นยังงี้ก็แยชิครับ แล้วกัน เจ้ากรกับเจ้าหงวนมันคนอื่นที่ไหน ลูกหลานของเราแท้ ๆ”

นายอุ๊ดหายโมโหแล้ว ดีหน้าชอบกล

“มันโมโหนี้ครับ เฮ้อ – เกราะหัดแท้ ๆ ไม่ยกถูกแะ ฝีมือยิงปืนของผมเลวลงมากทีเดียว”

นายประสิทธิ์หัวเราะเบา ๆ ยกมือตบหลังเพื่อนของท่าน

ยกโทษให้มันสักครั้งเถอะนะ คุณอู๊ด พรุ่งนี้ให้แม่वादเขาเทศนามันเอง” พูดจบท่านก็หันไปมองดูคนใช้ชายหิงของท่าน “เฮ้ย – ไปกลับไปนอนกันทีไวย์ ไม่มีอะไรหรอก”

คนในบ้าน “พัชรภรณ์” พูดกันจ้อกแจ้กจอบแจ แล้วพากันแยกย้ายกลับไปห้องของตน พลกับดิเรก ย่อมยืมอยู่ข้างหลังนายอู๊ด

ดิเรกเอื้อมมือเจียสะเอวพ่อตาของเขาเบา ๆ

“ไปนอนเถอะครับ คุณพ่อ”

นายอู๊ดหันมาทำตาเขียว

“ทะลึ่ง !”

ด็อกเตอร์หัวเราะ เปลี่ยนสายตามาที่พล

“ไปไวย์”

พลพะยักหน้า เดินเคียงคู่นายแพทย์หนุ่มลงไปจากตึก ปล่อยให้ท่านผู้ใหญ่วั่งสองยืนสนทนากันตามลำพัง